

CHƯƠNG 20

Quân Hùng Qui Tâm Ước Tam Chương

Diệt Tuyệt sư thái, chương môn của phái Nga Mi nói với các đệ tử:

- Thanh niên này võ công cực kỳ quái dị nhưng hai phái Hoa Sơn, Côn Lôn đã kiềm chế được y, khiến y bị bó chân bó tay. Võ công Trung Nguyên bác đại tinh thâm, bàng môn tả đạo của Tây Vực đời nào sánh kịp. Lưỡng nghi hóa tứ tượng, tứ tượng hóa bát quái, chính biến tám tám sáu mươi tư chiêu, kỳ biến tám tám sáu mươi tư chiêu, chính kỳ tương hợp, sáu mươi bốn lần sáu mươi bốn thành ra bốn nghìn chín mươi sáu cách biến hóa. Võ công thiên hạ biến hóa tuy có phức tạp, nhưng cũng không đâu bằng được.

Từ khi Trương Vô Kỵ hạ trường tới giờ, Chu Chỉ Nhược trong lòng khắc khoải. Trong đám môn hạ phái Nga Mi, nàng vốn được Diệt Tuyệt sư thái cưng chiều nên đã tâm truyền Dịch kinh nguyên lý, bây giờ liền lớn tiếng nói:

- Sư phụ, chính phản lưỡng nghi này, chiêu số tuy nhiều thật, nhưng cũng không ra khỏi thái cực hóa từ đạo lý âm dương lưỡng nghi. Đệ tử xem bốn vị tiền bối này chiêu số quả thật tinh diệu, nhưng lợi hại nhất chính là bộ pháp phương vị ở chân.

Tiếng nàng trong trẻo, mỗi tiếng đều dùng khí từ đan điền chậm rãi nói ra, Trương Vô Kỵ tuy đang ra sức chiến đấu nhưng nghe vẫn rõ ràng, liếc mắt thấy người nói chính là Chu Chỉ Nhược, không khỏi xao xuyến: "Tại sao nàng lại nói lớn thế, chẳng lẽ cố ý chỉ điểm cho mình chăng?".

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Mắt con nhìn quả không sai, đã thấy được chỗ tinh yếu trong võ công các vị tiền bối.

Chu Chỉ Nhược tự nói một mình:

- Dương chia ra Thái Dương, Thiếu Âm, âm chia ra Thiếu Dương, Thái Âm, đó là tứ tượng. Thái Dương gồm Càn Đoài, Thiếu Âm gồm Ly Chấn, Thiếu Dương gồm Tốn Khảm, Thái Dương gồm Cấn Khôn. Càn ở phương Nam, Khôn ở phương Bắc, Ly ở phương Đông, Khảm ở phương Tây, Chấn là Đông Bắc, Đoài là Đông Nam, Tốn là Tây Nam, Cấn là Tây Bắc. Từ Chấn đến Cấn là thuận, từ Tốn đến Khôn là nghịch.

Nàng bỗng lớn tiếng hỏi:

- Sư phụ, đúng như thầy đã dạy: Thiên địa định vị, sơn trạch thông khí, lôi phong tương bạc, thủy hỏa bất tương xạ, bát quái tương thác. Sở vãng giả thuận, tri lai giả nghịch. Chính Lưỡng Nghi kiếm pháp của phái Côn Lôn đi từ

Chấn vị đến Càn vị là thuận, còn Phản Lưỡng Nghi đao pháp của phái Hoa Sơn, đi từ Tốn vị đến Khôn vị là nghịch, sư phụ, có phải thế không?

Diệt Tuyệt sư thái thấy học trò vạch ra được như thế thật há dạ, gật đầu nói:

- Học trò như con không uống công ta dạy dỗ.

Bà ta trước nay rất ít khi khen ai trước mặt người ngoài, hai câu như thế là đã tưởng lệ tốt cùng rồi.

Diệt Tuyệt sư thái vì quá vui mừng nên không để ý tại sao học trò mình lại lớn tiếng, hai người đối diện nói chuyện việc gì phải dùng trung khí để truyền âm thanh ra xa? Thế nhưng chung quanh người lưu tâm đến chuyện hơi khác thường đó không phải ít. Chu Chỉ Nhược thấy nhiều cặp mắt đổ dồn vào mình, giả vờ làm như ngây thơ vô tình, vỗ tay reo lên:

- Sư phụ, đúng rồi, đúng rồi. Tứ Tượng Chưởng của phái Nga Mi ta trong tròn có vuông, âm dương tương thành. Bên ngoài tròn là dương, bên trong vuông là âm, tròn mà động là trời, vuông mà tĩnh là đất, thiên địa âm dương, vuông tròn động tĩnh, so với chính phản lưỡng nghi xem ra còn hơn một mức.

Diệt Tuyệt sư thái trước nay vẫn tự cao tự đại cho rằng Tứ Tượng Chưởng của phái Nga Mi là tuyệt học trong thiên hạ, nghe Chu Chỉ Nhược nói thế, chính là gãy đúng chỗ ngứa, mỉm cười nói:

- Đạo lý thì thế đấy, nhưng cũng còn phải xem công lực tu tập sử dụng thế nào.

Về phương vị bát quái, Trương Vô Kỵ lúc còn nhỏ đã từng nghe phụ thân giảng qua nhưng sở học thật là nông cạn, chỉ từ khi trong đường hầm đọc di thư của Dương Đình Thiên, được Tiểu Siêu chỉ điểm, mới biết được vị trí của hướng Vô Vọng. Tới lúc này chàng nghe Chu Chỉ Nhược nói về lẽ thuận nghịch trong tứ tượng, trong lòng chấn động, để ý đến bộ pháp chiêu số của vợ chồng họ Hà và hai ông già cao lùn, quả nhiên biến hóa từ tứ tượng bát quái mà ra, thảo nào Càn Khôn Đại Na Di của mình không sao thi triển được.

Thì ra võ học cao thâm nhất của Tây Vực gặp phải sở học tinh diệu nhất của Trung Thổ, cứ hình thức mà nói thì nghĩa lý của Trung Thổ sâu xa hơn. Trương Vô Kỵ sở dĩ đến bây giờ chưa bị thua, chỉ vì chàng đã luyện võ công Tây Vực đến mức tối cao rồi, còn vợ chồng họ Hà và hai ông già lùn cao sở học Trung Thổ còn nông cạn.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu chàng nổi lên bảy tám ý niệm, tìm ra bảy tám phương pháp, cách nào cũng chỉ ra tay là đánh bại bốn người này ngay.

Thế nhưng chàng lại nghĩ thầm: "Nếu như ngay bây giờ mình thi triển, chỉ e Diệt Tuyệt sư thái lại đổ tội cho Chu Chỉ Nhược, bà ni cô này lòng dạ độc ác, việc gì mà chẳng dám làm? Ta không nên làm liên lụy đến Chu cô nương".

Thành ra chiêu thức trên tay không đổi thay chút nào, chàng chỉ chăm chú quan sát chiêu số của bốn địch thủ, để học thêm tổng cương về võ học của họ,

thấy chỗ nào cũng có đường đi nước bước, không như lúc đầu chỉ thấy rối như tơ vò, không biết đâu mà mò.

Chu Chỉ Nhược thấy chàng không thay đổi chút nào, trong bụng hơi băn khoăn, nghĩ thầm: 'Chàng đang hết sức chống đỡ kẻ địch, không thể nào trong chốc lát mà hiểu được chỗ tinh vi đó'. Lại thấy vợ chồng họ Hà mỗi lúc một ép tới gần hơn, Trương Vô Kỵ xem chừng càng lúc càng khó chống đỡ nên lớn tiếng nói:

- Sư phụ, đệ tử xem ra bước sắp tới của Thiết Cầm tiên sinh sẽ là cung Qui Muội, không biết có phải hay không?

Diệt Tuyệt sư thái chưa kịp trả lời, Ban Thục Nhân đã dựng ngược mày tằm, quát lớn:

- Này tiểu cô nương của phái Nga Mi, tiểu tử này là gì của cô mà cô lại nổi giáo cho giặc vậy? Đừng có ở ngoài xía vào, phái Côn Lôn ta không vừa đâu nhé?

Chu Chỉ Nhược bị bà ta nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng. Diệt Tuyệt sư thái cũng lớn tiếng mắng:

- Chỉ Nhược, không được lăm lờ, phái Côn Lôn người ta không phải vừa, con không nghe sao?

Hai câu đó giọng điệu rõ ràng là bênh học trò. Trương Vô Kỵ trong lòng thật là cảm kích, nghĩ thầm nếu còn cố gắng dây dưa, Chu Chỉ Nhược lại nghĩ cách giúp mình nữa, thế nào Diệt Tuyệt sư thái cũng nhìn ra, nàng sẽ thật là nguy hiểm. Chàng cất tiếng cười ha hả, nói:

- Ta là bại tướng dưới phái Nga Mi, đã từng bị Diệt Tuyệt sư thái bắt giữ, phái Nga Mi hiển nhiên cao thâm hơn phái Côn Lôn nhiều.

Chàng đi qua bên trái hai bước, tay phải cầm cành mai phát ra, một luồng kinh lực đánh ngay vào sau lưng ông già lùn. Chiêu này cả phương vị lẫn thời khắc đều hết sức nhịp nhàng khít khao, ông già lùn không điều khiển được thân mình, cương đao nhắm ngay vai Ban Thục Nhân chém xuống. Thì ra Trương Vô Kỵ đã sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, cũng theo đúng phương vị bát quái, đẩy luôn thế đao của ông già lùn ra chỗ khác. Ban Thục Nhân vội thu kiếm về đỡ, nghe phụp một tiếng, đao của ông già cao cũng chém tới luôn.

Hà Thái Xung vội tiến lên bảo vệ cho vợ, giơ kiếm gạt luôn đao ông già cao ra ngoài, Trương Vô Kỵ liền rút tay về đánh tới, dẫn đao của ông già lùn đâm vào bụng dưới y. Ban Thục Nhân giận lắm, soẹt soẹt soẹt ba kiếm, áp đảo ông già lùn đến cuống cả chân tay. Ông già lùn kêu lên:

- Đừng mắc kế của tiểu tử này.

Hà Thái Xung lập tức tỉnh ngộ, quay kiếm lại đâm vào Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ xoay chuyển càn khôn, thế kiếm đi đến giữa đường liền đổi hướng, nghe bụp một tiếng đâm luôn vào cánh tay bên trái ông già cao. Ông

già cao đau quá kêu lên oai oái, giờ đao nhắm ngay đầu Hà Thái Xung bổ xuống, ông già lùn vội vung đao gạt ra, quát lên:

- Sư đệ đừng có lộn xộn, đó là tên tiểu tử này tác quái, ối trời...

Thì ra ngay lúc đó. Trương Vô Kỵ đã chuyển hướng kiếm của Ban Thục Nhân, đâm vào sau vai ông già lùn.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hoa Sơn nhị lão đều trúng kiếm thụ thương, người đứng xem chung quanh đều náo loạn cả lên. Chỉ thấy Trương Vô Kỵ phát nhẹ càn mai, tay đi xéo theo, dẫn đao của ông già cao chém vào mạng sườn Ban Thục Nhân, còn kiếm Hà Thái Xung thì đâm vào lưng ông già lùn. Đấu thêm vài hiệp nữa, chẳng hiểu sao kiếm của vợ chồng Hà Thái Xung gạt lẫn nhau, song đao của hai ông già cũng người nọ chém người kia.

Tới lúc này thì mọi người đã thấy rõ là Trương Vô Kỵ đã dẫn dắt khiến binh khí của bốn người mất hết phương hướng, thế nhưng chàng sử dụng phương cách nào thì không ai có thể giải thích được. Chỉ có Dương Tiêu đã từng học chút công phu sơ bộ Càn Khôn Đại Na Di nên nhìn ra được chút manh mối, nhưng cũng không tin nổi là chàng thanh niên này lại học được thần công.

Trên đấu trường vợ chồng đánh lẫn nhau, đồng môn chém loạn xạ, càng lúc càng ác liệt. Ban Thục Nhân không ngớt hô hoán:

- Chuyển qua Vô Vọng, tiến qua vị trí Mông, cướp lấy chỗ Minh Di...

Thế nhưng Càn Khôn Đại Na Di bốn phương tám hướng chỗ nào cũng bao trùm cả, dù họ có chuyển biến thay đổi phương vị cách nào, dù cố gắng cách mấy thì mỗi khi sử dụng đao kiếm, đều không cách nào có thể điều khiển được mà vẫn chém vào bên mình. Ông già cao kêu lên:

- Sư ca ra tay nhẹ một chút được không?

Ông già lùn đáp:

- Ta chém tên tiểu tặc chứ có chém người đâu.

Ông già cao lại lớn tiếng:

- Sư ca cẩn thận nhé, đao này đệ chém e rằng chuyển hướng...

Quả nhiên không ngoài dự liệu, nói chưa dứt câu, thanh đao trên tay y đã chém xiên xiên vào ngang lưng ông già lùn. Hà Thái Xung nói:

- Nương tử, tên tiểu tặc này...

Ban Thục Nhân rút kiếm xuống đất, nghe keng một tiếng. Ông già lùn thấy vậy hiểu ngay, nếu như dùng quyền cước bắt nấp, tên tiểu tử này chắc không thể nào sử dụng tà pháp, bèn ném đơn đao xuống, giờ tay đâm vào ngực Trương Vô Kỵ. Nào ngờ nghe vù một tiếng, trường kiếm của Hà Thái Xung đâm luôn vào mặt. Ông già lùn trong tay không có binh khí vội vàng hụp xuống né tránh. Ban Thục Nhân kêu lên:

- Vứt hết binh khí.

Hà Thái Xung vung tay một cái, ném trường kiếm ra tận xa. Ông già cao cũng bắt chước vứt đao đi, dùng cầm nã thủ chộp vào sau ót Trương Vô Kỵ.

Nắm ngón tay bóp chặt, trong tay đã bắt được một vật cứng ngắc, nhìn lại hóa ra cương đao của chính mình. Thì ra Trương Vô Kỵ đã bắt lấy nhét lại vào tay ông ta. Ông già cao kêu lên:

- Ta không dùng binh khí.

Rồi cố sức vút xuống đất. Trương Vô Kỵ nghiêng người bắt lấy, lại nhét vào tay ông ta. Qua mấy lần như thế, ông già cao không sao có thể vút bỏ binh khí được, sợ hết hồn, càng nghĩ càng thấy lạ lùng, cười lên sằng sặc nói:

- Con mẹ nó, tiểu tử thối tha này đúng là tà môn.

Khi đó ông già lùn và vợ chồng Hà Thái Xung cùng thi triển quyền cước, chia ra tấn công Trương Vô Kỵ. Quyền cước của hai phái Hoa Sơn, Côn Lôn đâu có kém gì binh khí, một cú đâm, một ngọn đá đều uy lực rất lớn. Thế nhưng Trương Vô Kỵ lại trơn như cá đang bơi, luôn lách chỉ trong tơ tóc, thỉnh thoảng phản kích lại một chiêu nửa thức, lại làm cho ba người phải tránh né thật khó khăn.

Đến khi đó, bốn người biết rằng chẳng hi vọng gì thắng được Trương Vô Kỵ, ai cũng chỉ mong rút lui êm thấm mà thôi. Ông già cao đột nhiên hét lên:

- Xú tiểu tử, coi ám khí đây.

Ông ta khắc một cái, một bãi dờm nhắm ngay Trương Vô Kỵ phun tới. Trương Vô Kỵ nghiêng mình tránh qua, ông già cao nhân cơ hội đó ném cương đao về phía sau, cười nói:

- Để xem ngươi... ối trời... xin lỗi nhé.

Thì ra Trương Vô Kỵ tay trái kéo luôn, lôi luôn Ban Thục Nhân tới, nghe bệt một tiếng, cục dờm của ông già cao trúng ngay giữa mặt bà ta. Ban Thục Nhân giận quá, mười ngón tay chồm tới vỗ Trương Vô Kỵ. Ông già lùn cũng một tay chộp tới, chặn đường không cho Trương Vô Kỵ tháo lui. Ông già cao và Hà Thái Xung thấy có cơ hội tốt, cùng xông lên, chắc ăn lần này bao vây được rồi, thế nào cũng bắt được địch thủ, nên cả bọn tay nắm, bóp, bẻ, vặn, tuy xem ra có chiêu bắt nhả, nhưng để chàng không cách nào chạy thoát được.

Hai tay Trương Vô Kỵ đồng thời thi triển Cần Khôn Đại Na Di tâm pháp, hú lên một tiếng, thân hình bay vọt lên cao, trên không trung lượn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống bên ngoài cả trượng.

Chỉ thấy Hà Thái Xung ôm lưng vợ, Ban Thục Nhân túm vai chồng, còn hai ông già lùn cao ôm chặt lấy nhau, bốn người đang lẫn lộn dưới đất. Vợ chồng họ Hà thấy không ổn, vội buông tay nhòe dậy. Ông già cao kêu lên:

- Bắt được rồi, xem lần này ngươi chạy được đi đâu? ối ối không phải...

Ông già lùn giận dữ quát:

- Bỏ ra mau.

Ông già cao đáp:

- Sư ca không bỏ tay ra, làm sao đệ bỏ ra được?

Ông già lùn nói:

- Nói bớt đi một câu có được không?

Ông già cao đáp:

- Bớt đi một câu, dĩ nhiên là được, có điều...

Ông già lùn buông tay ra, hậm hực nói:

- Đứng lên.

Ông già cao đối với sư ca vốn e ngại, vội vàng rút tay lại, cả hai cùng nhòe dầy. Ông già cao nói:

- Này, xú tiểu tử, cái này không phải là tử võ, chỉ là tà pháp, đâu có gì là anh hùng?

Ông già lùn biết rằng nếu đấu thêm nữa chỉ càng thêm bề mặt, ôm quyền hướng về Trương Vô Kỵ nói:

- Các hạ thân công cái thế, lão hủ từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng gặp, phái Hoa Sơn xin chịu thua.

Trương Vô Kỵ hoàn lễ đáp:

- Xin lỗi, vãn bối may mắn, nếu chẳng được bốn vị tiền bối thủ hạ dung tình thì đã chết vì chính phản lưỡng nghi đao kiếm rồi.

Câu nói đó chẳng phải nói khiêm tốn lấy lòng, nếu Chu Chỉ Nhược không chỉ điểm, chàng hẳn khó mà sống sót. Dẫu rằng sau cùng đã thắng, đối với võ công của bốn người này quả không dám coi thường chút nào, nhưng cũng biết cả bốn đều xuất toàn lực, thành thử "thủ hạ dung tình" cốt để cho dễ nghe thôi.

Ông già cao đắc ý, mặt mày hơn hớn nói:

- Thế sao? Người cũng biết thắng chẳng qua là may mắn thôi ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Xin hỏi tôn tính đại danh của hai vị? Ngày sau nếu gặp lại cho tiện đường xưng hô.

Ông già cao đáp:

- Sư ca của ta là Uy Chấn...

Ông già lùn quát lớn:

- Cầm mồm.

Rồi quay sang Trương Vô Kỵ nói:

- Tướng của đội quân đánh thua, xấu hổ không có đất mà dung, tiện danh đâu có đáng nhắc tới?

Nói xong quay trở lại đám người của phái Hoa Sơn. Ông già cao phỉ tay cười đáp:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, lão đây chẳng coi vào đâu cả.

Nhặt hai thanh đao dưới đất, lưỡng thững đi về.

Trương Vô Kỵ đi đến bên cạnh Tiên Vu Thông, cúi xuống điểm hai nơi huyết đạo của y, nói:

- Đại sự ở đây xong rồi, ta sẽ chữa độc cho các hạ, bây giờ tạm cho độc khí khỏi đi vào tâm khẩu đã.

Ngay lúc đó, bỗng thấy gió lạnh thổi vào sau lưng, hơi thấy đau, Trương Vô Kỵ giật mình kinh hãi, không kịp tránh né, đầu ngón chân nhún một cái thân hình xeo xéo phóng vọt lên. Chỉ nghe hai tiếng soẹt soẹt nho nhỏ, tiếp theo là một tiếng "A" rú lên thảm thiết, chàng ở trên không quay đầu nhìn xuống, thấy hai thanh kiếm của Hà Thái Xung và Ban Thục Nhân đã cắm vào ngực Tiên Vu Thông.

Thì ra vợ chồng Hà Thái Xung tung hoành nửa đời người, nay trước đám đông thua về tay một thanh niên hậu bối, dù cách nào cũng không thể nuốt mồi cắn hồn. Khi hai người nhặt trường kiếm lên, thấy Trương Vô Kỵ đang cúi xuống điểm huyết Tiên Vu Thông, đưa mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, cùng gật đầu, đột nhiên ra chiêu "Vô Thanh Vô Sắc", cùng phóng vào lưng Trương Vô Kỵ.

Chiêu Vô Thanh vô sắc này là một tuyệt chiêu trong kiếm học của phái Côn Luân, sử dụng phải có hai người, công lực tương đương, nội kinh tương đồng. Khi kiếm chiêu tung ra, kinh lực hai bên trái ngược, nên những phản lực của hai thanh kiếm, tiếng rít trong không gian, đều làm triệt tiêu lẫn nhau.

Lộ kiếm chiêu này vốn dùng trong khi chiến đấu trong đêm tối không cho đối phương có thể nghe tiếng gió mà biện vị, trước khi ra tay hoàn toàn không có hình tích gì nên kiếm dụng vào người mới biết, vào ban ngày nếu dùng để đánh trộm từ sau lưng sẽ khiến người ta không sao phòng bị được.

Nào ngờ Trương Vô Kỵ tuy tâm ý bất động, Cửu Dương thần công tự nhiên hộ thân, biến chiêu cực nhanh, tuy vậy áo sau lưng vẫn bị rách một đường dài, thực là nguy hiểm. Vợ chồng họ Hà không thu kiếm về kịp, khiến song kiếm đâm chết tươi chương môn phái Hoa Sơn.

Trương Vô Kỵ rơi xuống đất rồi, nghe tiếng xôn xao, la lối. Hà thị phu phụ đâm lao phải theo lao, song kiếm cùng hướng về tấn công Trương Vô Kỵ, nghĩ thầm: "Cái trò đề tiện đâm sau lưng thì mọi người ai cũng đã nhìn thấy rồi, từ nay về sau còn mặt mũi nào? Không đâm chết được y thì vợ chồng mình cũng sống làm gì?".

Thành thử chiêu nào cũng đều là đánh thí mạng. Trương Vô Kỵ tránh được mấy nhát rồi, thấy đường kiếm nào cũng muốn hai bên cùng chết, quả thực khó có thể yên ổn mà ngừng tay, nghĩ ra một mẹo, bèn ngồi thụp xuống, tay trái nhặt ngay một cục đất, một mặt né tránh kiếm chiêu, một mặt dùng mồ hôi tay vo thành hai viên thuốc nho nhỏ. Khi Hà Thái Xung từ phía bên trái, Ban Thục Nhân từ phía phải tấn công tới, chàng liền nhảy vọt tới chỗ thi thể Tiên Vu Thông, giả vờ mò trong bọc của y mấy cái, quay đầu lại, song chương chia ra đánh vào hai người. Kỳ này chàng sử dụng đến sáu, bảy thành công lực, vợ chồng họ Hà thấy tức ngực, khó thở dường như muốn ngộp, vội vàng há mồm để hút khí trời. Trương Vô Kỵ vung tay một cái, hai viên đất chui tọt vào mồm hai người, thuận theo luồng kinh lực mãnh liệt tuột luôn vào cổ họng.

Vợ chồng Hà Thái Xung thấy vật đó lấy từ trong người Tiên Vu Thông, nghĩ thầm người này thích dùng độc được độc trùng, thì trong người đâu có thứ gì tốt lành, trong bụng kinh hoảng, liên tiếp ho khạc, nhưng không sao có thể nhả được viên đất ra. Hai người mặt tái mét, nghĩ lại thăm trạng Kim Tầm trùng độc mà Tiên Vu Thông vừa phải chịu, Ban Thục Nhân gần như muốn ngất đi.

Trương Vô Kỵ lạnh lùng nói:

- Vị Tiên Vu chương môn này nuôi Kim Tầm, dấu trong bao sáp, hai vị mỗi người uống một viên. Nếu như thổ được ra ngay, nhân khi bao sáp chưa tan, may ra cứu được.

Nghe nói như thế vợ chồng họ Hà cố trấn tĩnh, vội vận nội lực, hết sức rặn để nôn viên thuốc. Hai người nội công cao siêu, ọe hai ba lần quả nhiên nhả được "lạp hoàn" ra, nhưng lúc này đã tan vào dịch vị, đâu có còn gì?

Ông già cao của phái Hoa Sơn chạy đến coi, chỉ chỉ trỏ trỏ cười nói:

- ối chao, đây là cút con Kim Tầm, Kim Tầm vừa mới vào trong bụng đã ỉa ngay rồi.

Ban Thục Nhân vừa sợ vừa tức, chưa có chỗ phát tiết, lập tức giơ tay đánh ngay một chương. Ông già cao hụp xuống tránh khỏi, nhảy trở ra lớn tiếng nói:

- Con mụ ngang ngược phái Côn Lôn kia, người giết chết chương môn bản phái, phái Hoa Sơn không thể bỏ qua cho người đâu.

Vợ chồng Hà Thái Xung nghe y nói thế, trong bụng càng lo thêm, nghĩ thầm Tiên Vu Thông tuy nhân phẩm gian ác, nhưng dấu sao cũng là chương môn phái Hoa Sơn, vợ chồng mình lỡ tay giết chết y, tạo nên một vụ án lớn trong võ lâm. Thế nhưng Kim Tầm trùng độc đã vào bụng rồi, chẳng còn sống được bao lâu, chuyện gì thôi cũng đành chịu. Xem ra chỉ có tên tiểu tử Trương Vô Kỵ này là giải được thuốc độc, nhưng trước đây mình đã tệ bạc với y, y lẽ nào ra tay cứu mạng?

Trương Vô Kỵ cười nhạt nói:

- Hai vị không phải hoảng sợ, Kim Tầm tuy đã vào bụng rồi, độc tính phải sáu giờ sau mới phát tác, chuyện lớn ở đây xong rồi, vẫn bối sẽ tìm cách cứu chữa cho. Chỉ mong Hà phu nhân không ép tại hạ uống rượu độc nữa là được rồi.

Vợ chồng Hà Thái Xung mừng quá, tuy bị chàng mắng xéo một câu, nhưng cũng không dám để bụng, nhưng lời cảm ơn cũng không dám nói ra, chỉ bẽn lẽn đi về chỗ. Trương Vô Kỵ nói:

- Hai vị đến phái Không Động xin bốn viên Ngọc Động Hắc Thạch Đơn uống đi, để cho độc tính tạm thời không chạy vào tim.

Hà Thái Xung cúi mặt nói:

- Xin đa tạ đã chỉ giáo.

Lập tức sai đại đệ tử đến phái Không Động xin thuốc uống ngay. Trương Vô Kỵ cười thầm, thứ Ngọc Động Hắc Thạch Đơn này tuy là thuốc giải được thật, nhưng uống vào thì hai tiếng đồng hồ liền bụng đau như thắt ruột lại, thành thử chẳng bao lâu vợ chồng họ Hà thấy quặn bụng, chỉ nghĩ là Kim Tầm trùng độc phát tác, biết đâu chuyện đó. Chẳng qua Trương Vô Kỵ chỉ răn đe sơ sơ cho họ hoảng sợ một phen, nếu như để báo thù lúc trước, đâu lẽ nào chỉ nhẹ nhàng như thế? Thế nhưng từ nay trở về sau, chỉ cần không cho họ giải được, nếu như có cùng các phái phân tranh, phái Côn Lôn thế nào chẳng phải đứng về phe mình. Nhớ năm xưa chàng dùng Tang Bối Hoàn gọi là Cưu Ti Hoàn để cho cô Năm uống, nhưng vì nói thật quá sớm, suýt nữa chết dưới tay Hà Thái Xung, lần này nhất định không đi lại vết xe đổ nữa.

ở bên kia Diệt Tuyệt sư thái nói với Tống Viễn Kiều:

- Tống đại hiệp, trong sáu đại phái chỉ còn lại quý phái và chúng tôi, lão ni cô là phạm nữ lưu, toàn do Tống đại hiệp chủ trì toàn cục.

Tống Viễn Kiều nói:

- Tại hạ đã cùng Ân giáo chủ tỉ thí quyền cước nhưng không thắng nổi. Sư thái kiếm pháp thông thần, hẳn sẽ chế phục được gã tiểu bối này.

Diệt Tuyệt sư thái cười nhạt một tiếng, rút phất Ỗ Thiên kiếm đeo trên lưng, từ từ đi ra. Du Liên Châu Du nhị hiệp của phái Võ Đang từ nãy vẫn chăm chú xem xét động tĩnh của Vô Kỵ, rất là lo lắng, lúc này nghĩ thầm: "Diệt Tuyệt sư thái kiếm pháp tuy tinh, chưa chắc đã hơn được bốn người của Hoa Sơn, Côn Lôn liên thủ, nếu như bà ta không xong, phái Võ Đang cũng chế phục không được, thì cả sáu phái đều thua hết, ta phải xem hư thực thế nào". Ông liền rảo bước tiến vào trong sân nói:

- Sư thái, để cho năm sư huynh đệ chúng tôi vào thử xem công lực thanh niên này đến đâu, sư thái sau cùng chỉ ra tay một lần là thắng ngay.

Mấy câu đó ý thật rõ ràng, phái Võ Đang trước nay vẫn nổi tiếng về nội lực bền bỉ, từ Tống Viễn Kiều đến Mạc Thanh Cốc năm người nếu luân phiên tỉ đấu với Trương Vô Kỵ, dẫu cho không thắng được, nhưng dù cho cao thủ bậc nào trên đời mà liên tiếp đấu với Võ Đang ngũ hiệp cũng phải mỏi mệt kiệt sức, thành thế cung cứng giương quá đà đấu với Diệt Tuyệt sư thái kiếm thuật vô song, phái Nga Mi thế nào cũng phải thắng.

Diệt Tuyệt sư thái hiểu ngay dụng ý của Du Liên Châu, nghĩ thầm: "Phái Nga Mi lẽ nào lại phải chịu ơn phái Võ Đang? Nếu thế thì dù có thắng chẳng nữa cũng chẳng vinh hạnh gì. Chưởng môn phái Nga Mi lại phải lợi dụng như thế để đối phó với một tiểu bối hậu sinh hay sao?". Bà ta xưa nay vốn tâm cao khí ngạo, mục hạ vô nhân, tuy thấy Trương Vô Kỵ võ công kinh người, nhưng cho rằng người các phái ra đấu toàn là đồ bị thịt, tiểu tử này hôm trước mình vừa ra tay là bắt được ngay. Về sau khi mình ra tay đồ sát giáo đồ Ma giáo của Nhuệ Kim Kỳ, tiểu tử này chen vào can thiệp, nội lực tuy lạ lùng, nhưng cũng có gì là ghê gớm đâu?

Nghĩ thế bèn phát tay áo một cái, nói:

- Xin mời Du nhị hiệp trở về. Ỗ Thiên kiếm của lão ni đã ở trong tay, không thể vô cớ cho trở vào bao được.

Du Liên Châu nghe bà ta nói thế, chỉ còn nước ôm quyền chào nói:

- Vâng.

Rồi quay trở về phái Võ Đang. Diệt Tuyết sư thái giờ kiếm ngang ngực, mũi kiếm chênh chếch hướng lên trời, đi tới trước mặt Trương Vô Kỵ. Giáo chúng Minh giáo chết dưới thanh kiếm Ỗ Thiên không biết bao nhiêu, lúc này thấy bà ta ra đấu trường, người nào người nấy đều cảm phần, lớn tiếng xôn xao. Diệt Tuyết sư thái cười khẩy nói:

- Nhốn nháo cái gì? Để ta lo liệu xong tiểu tử này, sẽ thanh toán các người từng người một, bộ sợ chết chưa được sớm sửa hay sao?

Ân Thiên Chính biết thanh Ỗ Thiên kiếm của bà ta thật là khó đối phó, nhiều hảo thủ của bản giáo chịu chưa nổi một hiệp, binh khí đã bị chặt đứt, bị chém chết ngay, nên hỏi:

- Tăng thiếu hiệp dùng binh khí gì?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Văn bối không có binh khí. Lão gia tử, tiền bối thử xem đối phó với bảo kiếm đó cách nào mới xong?

Thanh kiếm Ỗ Thiên cứng rắn dị thường, chính mắt chàng đã thấy, nghĩ đến không lạnh mà run, trong bụng không biết phải tính toán ra sao. Ân Thiên Chính từ cái bọc bên mình lấy ra một thanh trường kiếm, nói:

- Thanh Bạch Hồng kiếm này ta tặng cho thiếu hiệp. Thanh kiếm này tuy không nổi danh như thanh kiếm Ỗ Thiên của lão tặc ni, nhưng cũng là một món binh khí hãn hữu trên giang hồ.

Nói xong giờ tay búng vào lưỡi kiếm một cái, lưỡi kiếm bèn cong lại, rồi bật ngược trở ra, kêu lên u u, âm thanh trong vắt. Trương Vô Kỵ cung kính nhận lấy, nói:

- Đa tạ lão gia tử.

Ân Thiên Chính nói:

- Thanh kiếm này theo ta đã lâu, hơn mười năm nay không còn dùng tới. Ỗ vào binh khí sắc bén để mà thắng, ha ha, thế có gì là anh hùng hảo hán đâu? Hôm nay mong được thấy nó uống máu cổ họng của lão tặc ni, lão phu có chết cũng không còn ân hận gì nữa.

Trương Vô Kỵ không trả lời, nghĩ thầm: "Ta quyết không thể giết sư thái này được".

Chàng cầm thanh Bạch Hồng kiếm, quay đầu lại, tiến lên mấy bước, mũi kiếm chỉ xuống đất, hai tay ôm lấy cán kiếm, nói với Diệt Tuyết sư thái:

- Kiếm pháp của văn bối thật là tầm thường, không thể nào là địch thủ của sư thái được, quả thực không dám cùng tiền bối tỉ đấu. Tiền bối đã từng tha

cho không giết giáo chúng Minh giáo trong Nhuệ Kim Kỳ, lẽ nào không nương tay thêm một lần nữa?

Hai hàng lông mày dài của Diệt Tuyệt sư thái xụ hằm xuống, lạnh lùng đáp:

- Chúng tặc của Nhuệ Kim Kỳ là do người cứu, dưới tay Diệt Tuyệt sư thái quyết chẳng tha ai. Người thắng được trường kiếm trong tay ta, lúc đó muốn gì cũng chưa muộn.

Những giáo chúng Minh giáo trong Nhuệ Kim, Cự Mộc, Hồng Thủy, Liệt Hỏa, Hậu Thổ Ngũ Hành Kỳ liền xông vào xông vào, kêu lên:

- Lão tặc ni, người có giỏi thì tay không đánh với Tăng thiếu hiệp xem nào.

- Kiếm pháp của nhà người có gì là ghê gớm đâu, chỉ y vào thanh kiếm sắc thôi.

- Tăng thiếu hiệp kiếm pháp giỏi hơn người nhiều, người có giỏi thì thay một thanh kiếm thường, nếu đỡ được ba chiêu thì phái Nga Mi mới gọi là cao minh.

- Cái gì mà ba chiêu? Sợ một chiêu nửa thức cũng chưa xong nữa là.

Diệt Tuyệt sư thái thần sắc trở trở, không để ý gì đến những lời khích bác đó, lớn tiếng nói:

- Tiến chiêu đi.

Trương Vô Kỵ chưa từng luyện qua kiếm pháp, lúc này phải ra chiêu tấn công, chân tay quờ quạng, nghĩ đến Lưỡng Nghi kiếm pháp của bọn Hà Thái Xung mới rồi quả là tình diệu, nên xeo xéo đâm ra một kiếm. Diệt Tuyệt sư thái hơi lạ lùng, nói:

- Tiêu Bích Đoạn Vân của phái Hoa Sơn.

Thanh kiếm y Thiên hơi lắc một cái, không thềm đỡ nhất kiếm của đối phương, chiêu đầu tiên đã tấn công liền, mũi kiếm đâm ngay vào huyết Đan Điền của Trương Vô Kỵ, ra tay vừa độc địa, vừa cực kỳ nhanh nhẹn không ai ngờ nổi.

Trương Vô Kỵ kinh hoàng, lách qua tránh né, chỉ thấy kiếm của Diệt Tuyệt sư thái lóe lên một cái, mũi kiếm đã ngóc lên phóng vào yết hầu chàng. Trương Vô Kỵ hoảng hốt vội lăn xuống đất, vừa nhồm dậy cảm thấy sau cổ khí lạnh ứa tới, biết là không ổn, đầu ngón chân phải vội đạp một cái, thân hình bay vọt lên không.

Cảnh tượng đó quả thực là thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, mọi người chung quanh ai nấy hò reo, chỉ thấy Diệt Tuyệt sư thái không đợi chàng rơi xuống, nhẹ nhàng phi thân lên, giữa lưng chừng trời giơ kiếm múa tới, kiếm quang bao phủ một vòng mấy thước chung quanh.

Trương Vô Kỵ còn đang trên không, không cách nào có thể tránh né, trong vòng bao vây của Diệt Tuyệt sư thái, nếu như thân hình rơi xuống một

thước thì hai chân ắt sẽ đứt ngay, còn nếu xuống đến ba thước thì sẽ bị chặt đứt ngang hông.

Tình cảnh đó thực kinh hiểm vạn phần, chàng không còn kịp suy nghĩ gì nữa, vội đâm ra, mũi kiếm thanh Bạch Hồng điểm luôn vào đầu kiếm ỷ Thiên, thanh kiếm lập tức cong lại, nghe coong một tiếng, lưỡi kiếm bật lại, chàng đã mượn sức vọt lên trên cao.

Diệt Tuyệt sư thái lập tức xông tới tấn công, soẹt soẹt soẹt đâm luôn ba nhát, đến chiêu thứ ba thân hình Trương Vô Kỵ đã rơi xuống thấp, chỉ còn nước vung kiếm ra gạt, nghe keng một tiếng, thanh Bạch Hồng kiếm trong tay đã gãy làm hai. Tay phải chàng thuận thế nhắm ngay đỉnh đầu Diệt Tuyệt sư thái đánh xuống, lão ni cô liền vung kiếm lên toan chặt đứt cổ tay Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ nhắm thật chính xác, búng luôn một cái vào sống kiếm, thân hình lại bay vọt ra ngoài. Diệt Tuyệt sư thái tay tê dại, hổ khẩu đau nhói, trường kiếm bị Trương Vô Kỵ búng phải tưởng như muốn tuột ra, trong lòng chấn động. Trương Vô Kỵ rơi xuống cách xa hơn hai trượng, tay cầm thanh kiếm gãy, ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Mấy chiêu đó thật nhanh như chim cắt bắt mồi, chỉ nháy mắt, Diệt Tuyệt sư thái đã công liên tiếp tám chiêu, chiêu nào cũng chí mạng độc địa. Trương Vô Kỵ nhất nhất phá giải trong đường tơ kẽ tóc, tám lần tử lý đào sinh, trong cái chết tìm đường sống. Người tấn công đã tinh xảo không đâu sánh bằng, người né tránh cũng lại lạ lùng kỳ quái. Không ai tin con người có thể làm nổi, người tấn công tựa hồ thiên tượng ra oai, kẻ né tránh thật như quỷ mị biến hình, khác gì sấm vang chớp dậy, tuy qua đã lâu rồi nhưng người người vẫn còn kinh hãi, ai ai cũng nín thở, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực ra ngoài.

Qua một lúc lâu, tiếng hoan hô vang cả trời đất bấy giờ mới nổi lên. Qua tám chiêu tấn công, tám chiêu trốn tránh, Trương Vô Kỵ hoàn toàn chỉ chống đỡ, trường kiếm trong tay lại bị chém gãy, rõ ràng ở vào thế hạ phong, nhưng ỷ Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái bị chàng búng một cái, lập tức nửa người tê bại, Trương Vô Kỵ vì ít kinh nghiệm đối địch, nếu không thừa thế phản kích lúc đó thì đã thắng rồi. Diệt Tuyệt sư thái trong bụng thấy thật may, không khỏi kinh hãi thâm, nói:

- Người thay binh khí khác, ra đây tái đấu.

Trương Vô Kỵ nhìn thanh kiếm gãy trong tay, nghĩ thầm: "Ông ngoại tặng cho ta thanh bảo kiếm này, ta vừa ra tay đã bị hủy, đối với lão nhân gia thực không phải tí nào. Đâu còn bảo đao lợi kiếm nào có thể chống đỡ được với ỷ Thiên kiếm?"

Chàng còn đang trầm ngâm, bỗng thấy Chu Điện kêu lên:

- Ta có một thanh bảo đao, thiếu hiệp dùng nó đấu với kiếm của lão tặc ni một phen. Lại đây cầm lấy.

Trương Vô Kỵ nói:

- Kiếm ý Thiên quá ư sắc bén, chỉ sợ làm hỏng mất bảo đao của tiền bối.

Chu Điền nói:

- Hồng thủ hồng cũng chẳng sao. Người đấu không lại mụ ta, bọn ta ai ai cũng tống mệnh qui thiên, còn giữ gì được bảo đao?

Trương Vô Kỵ nghị lại thấy quả không sai, đi đến tiếp lấy thanh đao. Dương Tiêu hạ giọng nói:

- Trương công tử, công tử nên tấn công bà ta, đừng chống đỡ nữa.

Trương Vô Kỵ thấy ông ta gọi mình là "Trương công tử", hơi ngạc nhiên, nhưng hiểu ngay, Dương Bất Hối đã nhận ra mình, thế nào chẳng nói cho cha hay, liền nói:

- Cám ơn tiền bối đã chỉ giáo.

Vì Nhất Tiểu cũng nói nhỏ:

- Hãy thi triển khinh công đừng ngừng lại nửa bước.

Trương Vô Kỵ thật mừng, nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Quang Minh sứ giả Dương Tiêu, Vì Bức Vương Vì Nhất Tiểu võ công cao thâm, đấu với Diệt Tuyệt sư thái chưa chắc đã thua, chỉ vì bị Viên Chân ám toán trọng thương nên một thân võ công không còn thi thố gì được. Thế nhưng đôi mắt vẫn còn tinh, những điều hai người chỉ cho Vô Kỵ, chính là yếu quyết đối phó với bảo kiếm khoải chiêu của Diệt Tuyệt sư thái.

Trương Vô Kỵ cầm đao trên tay, thấy thanh đao này nặng độ hơn bốn mươi cân, ánh xanh lấp lánh, sống dày lưỡi mỏng, trên lưỡi đao có khắc hoa văn cổ kính, quả là một trân phẩm lâu đời. Chàng nghĩ đến làm hủy thanh kiếm Bạch Hồng tuy đáng tiếc thật, nhưng dẫu sao cũng là binh khí ông ngoại đã tặng cho mình, còn bảo đao này là vật sở hữu của Chu Điền, không thể làm hư trong tay mình nữa nên quay lại nói:

- Sư thái, vẫn bối tiến chiêu đây.

Chàng triển khai khinh công, như một làn khói bay vụt ra sau lưng Diệt Tuyệt sư thái, không đợi bà ta quay lại, né bên phải, lách qua trái, chạy xuôi một vòng, chạy ngược một vòng, soẹt soẹt chém ra hai nhát.

Diệt Tuyệt sư thái vùng kiếm chặn lại, đang toan biến thế ra chiêu, Trương Vô Kỵ đã biến mất đi đâu không biết. Ngay từ trước khi luyện Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, khinh công chàng đã cao hơn Diệt Tuyệt sư thái rồi, lúc này càng chạy càng nhanh, chẳng khác gì gió bay lửa bốc, chớp giật sấm ran, ngay cả Vì Nhất Tiểu khinh công vốn dĩ hơn hẳn quần hùng cũng phải ngâm kinh hãi. Chỉ thấy Trương Vô Kỵ bốn bề tám hướng chuyển động, thỉnh thoảng sấn vào chém một đao, chiêu số chưa xong đã lùi ra ngoài. Kỳ này công thủ đổi khác, Diệt Tuyệt sư thái không còn cơ hội nào phản kích một kiếm, chỉ vì Trương Vô Kỵ ngại rằng kiếm ý Thiên quá sắc bén nên không dám tới thật gần. Chàng chạy qua mấy chục vòng rồi, Cửu Dương

chân khí trong người càng lúc càng sung vượng thêm, chân không bén đất chẳng khác gì lãnh không phi hành.

Quần đệ tử phái Nga Mi thấy tình hình không ổn, nếu đấu dây dưa, thế nào sư phụ cũng thua. Tĩnh Huyền kêu lên:

- Hôm nay chúng ta vây diệt ma giáo, không phải là tỉ võ tranh thắng. Các vị sư muội sư đệ cùng tiến lên chặn tiểu tử này lại, không để cho y ma mãnh, bắt phải đem bản lãnh chân thực đấu với sư phụ.

Nói xong cầm kiếm nhảy tới. Nam nữ đệ tử phái Nga Mi liền cùng xông lên, tay cầm binh khí, chặn hết bốn phương tám hướng, Chu Chỉ Nhược đứng ở góc phía tây nam. Đinh Mẫn Quân cười nhạt nói:

- Chu sư muội, chặn hay không là ở người, mà nhường hay không cũng là ở người đó.

Chu Chỉ Nhược vừa giận vừa thẹn, nói:

- Sao sư tỉ lại chỉ nói mình tôi là sao?

Ngay lúc đó, Trương Vô Kỵ đã vọt tới trước mặt, Đinh Mẫn Quân liền vung kiếm đâm ra. Trương Vô Kỵ tay trái vươn ra, khoắc một cái đoạt luôn thanh trường kiếm, tiện tay ném luôn vào Diệt Tuyệt sư thái. Diệt Tuyệt sư thái vung kiếm lên chém đứt thanh kiếm bay tới. Thế nhưng sức của Trương Vô Kỵ ném thanh kiếm đó thật là mạnh, kiếm đã bị chém gãy rồi, kinh lực vẫn làm cho cổ tay bà ta ngâm ngấm tê. Trương Vô Kỵ vẫn không dừng bước, tay trái vung ra liên tiếp đoạt kiếm, liên tiếp ném vào. Phái Nga Mi kỳ này đi đánh Tây Vực toàn là cao thủ, nhưng mỗi khi chàng vung tay đoạt kiếm, không ai né được mấy may, khiến cứ thò tay là được, mấy chục thanh trường kiếm bay lượn trên không, bạch quang lấp loáng, không ngừng phóng vào Diệt Tuyệt sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái mặt lạnh như phủ một làn sương, thấy kiếm bay tới là chém gãy, đến lúc tay phải tê dại, vội chuyển kiếm sang tay trái. Công phu sử dụng kiếm bằng tay trái của bà ta không kém tay phải bao nhiêu, nên chỉ thấy kiếm bay tung tóe trên trời, có mảnh bay văng ra ngoài, kinh lực vẫn còn mạnh mẽ khiến người đứng chung quanh phải lật đật tháo lui. Chỉ trong giây lát, quần đệ tử phái Nga Mi ai nấy tay không, chỉ còn một mình Chu Chỉ Nhược trường kiếm vẫn còn trong tay chưa bị cướp mất.

Trương Vô Kỵ muốn báo ơn nàng mới rồi chỉ điểm, ngờ đâu như thế bỗng dưng nàng trở nên khác hẳn mọi người. Nàng biết rằng chẳng ổn, tiến lên định công kích vài chiêu, nhưng Trương Vô Kỵ thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, hướng chỉ lại cố ý tránh nàng ra, không đến gần nàng trong vòng năm thước. Chu Chỉ Nhược hai má đỏ bừng, nhất thời chân tay luống cuống. Đinh Mẫn Quân cười khẩy nói:

- Chu sư muội, quả nhiên y đối với người không như người khác.

Lúc này Trương Vô Kỵ tuy bị đám đệ tử phái Nga Mi ngăn trở nhưng chàng chạy qua chạy lại, coi như không có ai, ánh đao nhằm những nơi yếu

hại của Diệt Tuyệt sư thái mà tấn công. Diệt Tuyệt sư thái ở vào thế chỉ còn chống đỡ, không còn cách nào phản kích được, trong bụng gấp gáp, lời ăn tiếng nói của Đinh Mẫn Quân từng tiếng lọt vào tai:

- Người thấy sư phụ đang bị tiểu tử này công kích, sao không tiến lên tương trợ? Người trong tay có kiếm, sao đứng như trời trồng, chắc trong bụng người mong cho tiểu tử này đánh bại sư phụ chăng?

Diệt Tuyệt sư thái chợt hiểu ra: "Sao tiểu tử này lại không đoạt binh khí của Chỉ Nhược, không lẽ hai đứa ngầm cấu kết với nhau? Ta thử xem thì biết ngay". Liền lớn tiếng quát:

- Chỉ Nhược, người dám khi sư diệt tổ sao?

Giơ kiếm lên nhắm ngay ngực Chu Chỉ Nhược đâm tới. Chu Chỉ Nhược cực kỳ kinh hãi, không dám giơ kiếm lên đỡ, chỉ kêu:

- Sư phụ, con... con...

Tiếng "con" mới ra khỏi miệng, kiếm của Diệt Tuyệt sư thái đã đâm tới ngực rồi. Trương Vô Kỵ đâu biết nhất kiếm đó chỉ là để dò xét xem hai người có tình ý gì với nhau không, mũi kiếm tới ngực sẽ rút ngay về. Chàng chính mắt thấy bà ta cực kỳ ác độc giết chết Kỷ Hiểu Phù, biết rằng bà tru sát đồ đệ không dung tình chút nào, không kịp suy nghĩ, nhảy vọt tới, ôm ngay Chu Chỉ Nhược nhảy ra ngoài xa cả trượng.

Diệt Tuyệt sư thái liền chuyển khách thành chủ, trường kiếm rung động, đâm ngay vào sau lưng Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ nội lực tuy mạnh, nhưng chưa từng luyện qua khinh công nên không được như Vi Nhất Tiểu tay ôm một người mà chân không chậm lại, nghe thấy hơi gió từ sau lưng, chỉ còn nước quay đao lại gạt, nghe cách một tiếng, bảo đao trong tay đã cụt mất một nửa. Thanh kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái liền tiện đà đâm tới, Trương Vô Kỵ vận kinh, sử đến chín thành công lực ném ngược nửa thanh đao lại. Diệt Tuyệt sư thái liền cảm thấy ngộp thở, không dám giơ kiếm lên chặt, vội vàng phục xuống né tránh. Nửa thanh đao bay xẹt qua đỉnh đầu, kinh phong khiến bà ta rớt cả mặt. Trương Vô Kỵ không bỏ lỡ dịp may, chưa kịp bỏ Chu Chỉ Nhược xuống, lập tức lướt tới, tay phải vươn ra, múa chưởng đánh tới. Diệt Tuyệt sư thái chân phải khụy xuống, giơ kiếm lên toan chém cổ tay chàng, Trương Vô Kỵ lập tức biến chưởng thành cầm nã, uốn tay giựt về, nhẹ nhàng đoạt luôn thanh Ỗ Thiên kiếm.

Công phu biến chuyển chỉ trong một sát na từ cương thành nhu, chính là thần công Càn Khôn Đại Na Di cấp thứ bảy, Diệt Tuyệt sư thái võ công tuy cao, nhưng trong lúc đang đối phó với chưởng lực cương mãnh ép vào người, làm sao có thể chiết giải được thế chuyển sang cầm nã nhu hòa của Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ tuy đắc thắng, nhưng đối với một đại địch như Diệt Tuyệt sư thái vẫn phải hết sức cẩn thận, không dám khinh thị chút nào, liền cầm kiếm Ỗ Thiên chỉ thẳng vào yết hầu bà ta, sợ bà ta có kỳ chiêu thi triển, sau đó mới từ từ lùi trở lại hai bước.

Chu Chỉ Nhược đẩy dựa kêu lên:

- Buông ta ra.

Trương Vô Kỵ kinh hoàng kêu lên:

- ối, vâng.

Mặt chàng đỏ bừng, vội để nàng xuống đất, mũi ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhẹ, chỉ thấy làn tóc mềm mại của nàng quệt qua má, không khỏi liếc nàng một cái, thấy nàng dường như muốn ngắt đi, vừa then thùng vừa bối rối, tuy thân sắc sợ hãi nhưng ánh mắt đầu mày không khỏi có phần hoan hỉ.

Diệt Tuyệt sư thái từ từ đứng dậy, không nói nửa lời nhìn Chu Chỉ Nhược, lại nhìn Trương Vô Kỵ, mặt mỗi lúc một tái đi. Trương Vô Kỵ quay ngược thanh kiếm nói với Chu Chỉ Nhược:

- Chu cô nương, bảo kiếm của quý phái, xin cô nương chuyển lại cho tôn sư.

Chu Chỉ Nhược đưa mắt nhìn sư phụ, thấy bà thần sắc trơ trơ, chẳng biết là nên nhận hay không nên nhận, trong một giây trong lòng chuyển qua bao nhiêu ý niệm: "Cục diện hôm nay tuy thật là đáng xấu hổ, Trương công tử đãi ta như thế, sư phụ thế nào chẳng cho là ta có tình ý với chàng, từ nay ta sẽ là khí đồ của phái Nga Mi, thành một kẻ phản bội vô sỉ trong võ lâm. Trời đất mang mang, ta biết đi đâu dung thân bây giờ? Trương công tử đối với ta như thế nhưng quyết không thể vì chàng mà phản bội sư môn". Bỗng nghe Diệt Tuyệt sư thái hậm hực rít lên:

- Chỉ Nhược, đem một kiếm giết nó đi.

Năm xưa Chu Chỉ Nhược theo Trương Tam Phong lên núi Võ Đang, Trương Tam Phong thấy núi Võ Đang không có đàn bà, thật là bất tiện nên đưa thư giới thiệu nàng sang đầu nhập làm môn hạ Diệt Tuyệt sư thái. Nàng thiên tư thật là thông tuệ, lại gặp đại biến cha mẹ đều qua đời từ nhỏ, cố gắng học nghệ, tiến bộ thần tốc, được sư phụ hết sức thương yêu. Trong bảy năm qua, mỗi lời nói, mỗi cử động của sư phụ đối với nàng quả như thiên kinh địa nghĩa, trong đầu chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện trái lời, bây giờ nghe sư phụ quát lên, không kịp suy nghĩ, thuận tay cầm luôn thanh kiếm Ỗ Thiên đâm ra, nhắm ngay ngực Trương Vô Kỵ phóng tới.

Trương Vô Kỵ đâu ngờ rằng nàng lại hạ thủ với mình nên không tránh né, chỉ nháy mắt kiếm đã chạm vào ngực. Chàng giật mình kinh hãi, định tránh qua thì không còn kịp nữa. Chu Chỉ Nhược cổ tay run rẩy, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ mình đâm chết chàng thực sao?". Trong cơn hoảng loạn, tay hơi chệch qua, trường kiếm lệch sang một bên, nghe soẹt một tiếng nhỏ, kiếm Ỗ Thiên đã đâm vào ngực bên phải Trương Vô Kỵ.

Chu Chỉ Nhược kinh hoàng kêu lên, vội rút kiếm ra, thấy mũi kiếm đỏ loang, máu từ trên ngực Trương Vô Kỵ vọt ra như suối, bốn bên tiếng xôn xao vang lên. Trương Vô Kỵ giơ tay chặn vết thương, thân hình lão đảo, thần

sắc thật là cổ quái tựa hồ muốn hỏi: "Cô quả thực muốn giết tôi ư?". Chu Chỉ Nhược lấp bắp:

- Tôi... tôi...

Định bước tới xem vết thương cho chàng, nhưng ngần ngừ không dám, sau cùng ôm mặt chạy về. Nàng chỉ một kiếm đã thành công, thật ngoài dự liệu của mọi người. Tiểu Siêu mặt tái nhợt, chen lên đỡ Trương Vô Kỵ luôn mồm gọi:

- Công tử... công tử...

Trương Vô Kỵ nhìn Tiểu Siêu hỏi:

- Cô... cô... cô sao lại muốn giết tôi...

Nhát kiếm đó cũng may lệch qua, không trúng tim, nhưng cũng làm lá phổi bên phải bị thương nặng. Chàng nói mấy tiếng, phổi không hút được hơi vào, khom lưng ho sù sụ. Chàng bị thương nặng rồi, nhìn không phân biệt được Tiểu Siêu và Chu Chỉ Nhược, máu tươi vẫn tiếp tục vọt ra, ướt đầm cả một nửa áo trên Tiểu Siêu. Người chung quanh không kể là lục đại môn phái, Minh giáo hay Thiên Ưng giáo nhất thời lặng yên không một tiếng động. Trương Vô Kỵ mới rồi liên tiếp đánh bại cao thủ các phái, võ công cao cường, lòng dạ quảng đại, không kể là bạn hay thù, ai nấy đều ngậm kính phục, bây giờ thấy chàng vô cớ bị Chu Chỉ Nhược đâm một kiếm, không khỏi phần nộ, thấy Ỗ Thiên kiếm đâm thẳng vào ngực, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, đều tự hỏi không biết nhất kiếm có chí mạng không.

Tiểu Siêu đỡ chàng từ từ ngồi xuống, lớn tiếng hỏi:

- Vị nào có thuốc kim sang tốt không?

Không Tính thần tăng của phái Thiếu Lâm vội vàng bước ra, lấy trong bọc ra một bao thuốc bột, nói:

- Ngọc Linh Tán của tể phái là thánh dược trị thương.

Ông đưa tay xé luôn áo trước ngực Trương Vô Kỵ, thấy vết thương sâu đến mấy tấc, vội đắp Ngọc Linh Tán vào, nhưng máu vẫn túa ra, trôi hết cả thuốc. Không Tính không biết làm sao, vội hỏi:

- Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Vợ chồng Hà Thái Xung cực kỳ bồn chồn, hai người nghĩ mình đã uống phải Kim Tầm trùng độc, nếu như người này trọng thương chết đi, hai vợ chồng không còn ai cho thuốc giải, cũng không thể nào sống được. Hà Thái Xung chen đến trước mặt Trương Vô Kỵ, hỏi gấp:

- Kim Tầm trùng độc làm sao giải cứu? Nói mau, nói mau.

Tiểu Siêu khóc nói:

- Cút ra. Ông hỏi cái gì? Trương công tử nếu không sống được, mọi người đều chết hết.

Nếu như bình thời, thân phận cao quý như Hà Thái Xung, đâu có để cho một tiểu tì áo xanh la lối như thế. Thế nhưng lúc này tình hình gấp gáp, y vẫn liên tiếp hỏi gặng:

- Kim Tầm trùng độc làm sao giải cứu?

Không Tính câu quá quát lên:

- Thiết Cầm tiên sinh, nếu ông không đứng tránh ra, lão nạp sẽ chẳng nề nang gì đâu nhé.

Ngay lúc đó, Trương Vô Kỵ mở mắt ra, hơi suy nghĩ, gơ ngón trỏ tay trái điểm luôn bảy nơi huyết đạo chung quanh vết thương, máu liền chảy chậm lại. Không Tính mừng quá, lập tức đắp luôn Ngọc Linh Tán lên. Tiểu Siêu xé vạt áo, giúp chàng buộc chặt vết thương, thấy Trương Vô Kỵ mặt trắng bệch, không còn chút huyết sắc nào, trong lòng vừa bồn chồn, vừa lo sợ.

Trương Vô Kỵ lúc này thần trí đã hơi tỉnh táo, ám vận nội tức lưu chuyển, thấy chân khí đi đến ngực bên phải thì bị chặn lại, nghĩ thầm: "Ta còn một hơi thở, quyết không để cho lục đại phái giết một người của Minh giáo". Chàng liền đem chân khí vận chuyển qua bên trái ngực và bụng vài lần, từ từ đứng lên, nói:

- Phái Nga Mi, phái Võ Đang nếu còn vị nào không phục tại hạ dàn xếp, xin mời bước ra tỉ thí.

Chàng nói câu đó, mọi người ai nấy đều kinh hãi, thấy Chu Chỉ Nhược đâm một kiếm lợi hại như thế, vậy mà vẫn dám mở mồm khiêu chiến. Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nói:

- Phái Nga Mi hôm nay thì đã thua rồi, nếu ngươi không chết, ngày sau thế nào cũng có dịp thanh toán. Chúng ta nay chỉ còn trông vào phái Võ Đang. Công việc này thành hay bại, đều do phái Võ Đang lo liệu cả.

Sáu đại môn phái vây đánh Quang Minh Đỉnh, năm phái Không Động, Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Lôn, Nga Mi đều đã thua Trương Vô Kỵ rồi, chỉ còn một phái Võ Đang chưa từng giao thủ với chàng. Lúc này chàng đã bị kiếm thương, mười phần chết, một phần sống, không nói gì một cao thủ hạng nhất mà chỉ cần vài người thường đến gây rối, chàng cũng chịu không nổi, thậm chí không cần phải ai ra tay, đợi một lát có thể cũng lăn ra chết rồi. Võ Đang ngũ hiệp bất cứ người nào tiến lên, không phải phí sức cũng có thể giết được chàng, sau đó cứ theo kế sách đã vạch ra mà tru diệt Minh giáo.

Mọi người đều nghĩ thầm, phái Võ Đang từ trước đến nay vốn rất trọng hai chữ "hiệp nghĩa", nếu muốn họ ra tay đối phó với một thanh niên đang bị thương nặng ắt thanh danh sẽ bị tổn hại rất lớn, e rằng Võ Đang ngũ hiệp không ai đứng ra đâu. Thế nhưng nếu như phái Võ Đang không chịu ra tay, không lẽ việc "lục đại phái vi công Quang Minh Đỉnh" vang rền võ lâm kia lại cụp đuôi ra về? Như thế thì từ nay trở về sau, sáu đại môn phái còn mặt mũi nào trong giang hồ nữa? Sự chọn lựa quả thực là khó khăn biết bao. Câu nói đó của Diệt Tuyệt sư thái, ý nói hôm nay vinh nhục của sáu đại môn phái, toàn do phái Võ Đang quyết định cả, xem phái Võ Đang có ai dám vì bảo toàn đại cục mà hi sinh thanh danh cá nhân không?

Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình, Mạc Thanh Cốc năm người nhìn nhau, mặt mày dăm chiêu, không ai dám có chủ ý. Tống Thanh Thư đột nhiên nói:

- Thừa cha, thừa bốn vị sư thúc, để hài nhi ra lo liệu y cho.

Võ Dương ngũ hiệp hiểu ngay ý của Tống Thanh Thư, y là hậu bối của phái Võ Dương, nếu có ra tay cũng không làm tổn thương anh danh của ngũ hiệp. Du Liên Châu nói:

- Không được. Chúng ta để cháu ra tay, có khác gì chính chúng ta ra tay đâu.

Trương Tùng Khê nói:

- Nhị ca, cứ ý kiến của đệ, đại cục là nặng mà tên tuổi năm anh em mình là nhẹ.

Mạc Thanh Cốc nói:

- Tên tuổi chỉ là vật ngoại thân, có điều đối phó với một thanh niên trọng thương như thế, lương tâm mình không an.

Nhất thời bàn cãi không quyết định được, mọi người đưa mắt nhìn Tống Viễn Kiều, chờ ý kiến của ông ta. Tống Viễn Kiều thấy Ân Lê Đình trước sau không nói một lời, nhưng trên mặt đầy vẻ phẫn nộ, biết rằng người vợ chưa cưới là Kỷ Hiểu Phù bị thất thân vì Dương Tiêu của Minh giáo, khiến cho phải chết, là một đại hận, đại sỉ trong đời, nếu không giết tận Minh giáo, quét sạch gian ác dâm đồ thì làm sao tiêu tan được nỗi niềm đó, nên chậm rãi nói:

- Ma giáo tác ác biết bao nhiêu, trừ ác phải trừ cho hết, chính là đại tiết của đạo hiệp nghĩa. Thanh danh dĩ nhiên quan trọng rồi, nhưng trước mắt không thể vẹn được cả hai, thành thử chỉ giữ được cái lớn. Thanh Thư, con cẩn thận.

Tống Thanh Thư khom lưng đáp: "Vâng" đi đến trước mặt Trương Vô Kỵ, lớn tiếng nói:

- Tăng thiếu hiệp, nếu thiếu hiệp không phải là người trong Minh giáo, vậy thì cứ tự tiện đi khỏi, xuống núi tìm cách dưỡng thương. Lục đại phái chỉ trừ diệt tà đồ ma giáo, không liên can gì đến người khác.

Trương Vô Kỵ tay trái giữ vết thương trên ngực, nói:

- Đại trượng phu đứng ra lo chuyện khó cho người, đến chết mới thôi. Đa tạ... đa tạ hảo ý của Tống huynh, có điều tại hạ... tại hạ quyết cùng với Minh giáo sống cùng sống chết cùng chết.

Người trong Minh giáo và Thiên Ưng giáo xôn xao lớn tiếng kêu lên:

- Tăng thiếu hiệp, thiếu hiệp đối với chúng tôi như thế là hết lòng hết dạ rồi, anh em chúng tôi cảm kích vô cùng. Đến nước này, không cần phải tái đấu nữa.

Ân Thiên Chính loạn choạng bước đến gần, nói:

- Họ Tống kia, để lão phu tiếp cao chiêu của người.

Nào ngờ hơi thở đứt quãng, đầu gối nhũn xuống, ngã phịch trên mặt đất. Tống Thanh Thư nhìn Trương Vô Kỵ nói:

- Tăng huynh, nếu đã như thế, tiểu đệ chỉ vì đại cục, đành phải đắc tội.

Tiểu Siêu chặn ngay trước mặt Trương Vô Kỵ, kêu lên:

- Vậy người giết ta trước đi rồi hãy tính.

Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Tiểu Siêu, sao cô đối với tôi tốt quá như thế?

Tiểu Siêu ghen ngào đáp:

- Chỉ vì... chỉ vì công tử đối với tôi thật tốt.

Trương Vô Kỵ chăm chăm nhìn nàng giây lát, nghĩ thầm: "Nếu như mình có chết ngay bây giờ, cũng có một người tri kỷ đối với mình thật hết lòng hết dạ".

Tống Thanh Thư quay sang quát Tiểu Siêu:

- Người mau rút ra chỗ khác.

Trương Vô Kỵ nói:

- Sao người đối với vị tiểu cô nương này hung hăng hò hét, thật là vô lễ.

Tống Thanh Thư giơ tay xô vào vai Tiểu Siêu một cái, đẩy nàng ra mấy bước, nói:

- Yêu nữ, tà nam, có ra quái gì đâu. Mau đứng dậy, đỡ chiêu của ta.

Trương Vô Kỵ nói:

- Lệnh tôn Tống đại hiệp là người khiêm khiêm quân tử, thiên hạ không ai không phục. Các hạ lại thô bạo như thế, cùng người đồng thủ, chắc chẳng cần... chắc chẳng cần đứng lên đâu.

Kỳ thực chàng không vận nổi kinh lực, biết mình không sao đứng lên được. Trương Vô Kỵ sau khi bị thương, mất hết hơi sức, ai ai cũng đều biết cả. Du Liên Châu lớn tiếng nói:

- Thanh Thư, điểm huyết để y không cử động được là đủ, không cần phải giết hẳn ta làm gì.

Tống Thanh Thư đáp:

- Vâng.

Tay trái khoát lên lấy đà, tay phải tung ra nhắm ngay đầu vai Trương Vô Kỵ điểm tới. Trương Vô Kỵ ngồi yên, đợi ngón tay y điểm tới huyết Kiên Trinh, mới dẫn nội lực đi lên, đẩy chỉ lực của y bật ra ngoài. Một chỉ đó của Tống Thanh Thư tưởng như đâm vào nước, không thấy một chút lực khí nào, vì bất ngờ không dự liệu, nên thân hình bổ nhào tới trước, suýt nữa ngã đè lên Trương Vô Kỵ, vội vàng gượng lại, nhưng cũng không khỏi luống cuống.

Y định thần, đá chân phải lên, nhằm ngay ngực Trương Vô Kỵ đập tới, ngọn cước đó sử dụng đến sáu, bảy thành công lực. Tuy Du Liên Châu bảo y không nên giết Trương Vô Kỵ, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng y đối với thanh niên này đầy thù hận, chẳng phải vì đã mắng y là thô bạo, mà chính vì Chu Chỉ Nhược nhìn chàng bằng cặp mắt đầy trù ố, thiết tha, tuy sau vâng

lệnh thầy đâm chàng một kiếm nhưng sắc mặt thật đau khổ, rõ ràng trong lòng hết sức xót xa.

Tống Thanh Thư từ khi gặp Chu Chỉ Nhược, mắt như dán vào người nàng, tuy đã hết sức tự chế, không dám nhìn lâu, để người khác khỏi coi y là người khinh bạc, nhưng nhất cử nhất động của nàng, dù khi nhíu mày, khi cười nụ, đều không qua khỏi mắt y, trong lòng chua chát nghĩ thầm: "Sau khi nàng đâm y một kiếm rồi, dù y chết hay y sống, kể từ nay trong lòng nàng sẽ không thể nào quên y được nữa". Y biết rằng nếu như y đánh chết Trương Vô Kỵ, Chu Chỉ Nhược sẽ cực kỳ oán hận, thế nhưng lửa ghen bốc lên, y không thể nào bỏ qua cơ hội hiếm có này để giết kẻ thù. Tống Thanh Thư vẫn võ song toàn, lại là nhân vật xuất quần bạt tụy trong đám đệ tử đời thứ ba của phái Võ Đang, vốn xưa nay chính trực trọng nghĩa, thế nhưng khi vướng vào cái cửa "tình" này, bụng dạ không còn an bình được nữa.

Mọi người thấy Tống Thanh Thư đá cú ấy, nếu Trương Vô Kỵ không nhảy ra ngoài tránh thì cũng phải giơ tay lên đỡ, thế nhưng chàng gương ngời cũng đã cực kỳ khó khăn, xem ra cú đá này thể nào cũng khiến chàng táng mạng. Vừa thấy năm ngón chân chạm vào ngực, năm ngón tay của Trương Vô Kỵ liền phẩy nhẹ, chân Tống Thanh Thư lập tức chuyển hướng, đâm xéo xuống bên cạnh người, chỉ cách Vô Kỵ chừng ba tấc, cú đá đó hóa ra đá vào chỗ không.

Tống Thanh Thư không cách nào có thể thu chân về, liền tiện đà bước tới một bước, gót chân trái nhắm ngay lưng Trương Vô Kỵ đập trở lại, chiêu đó vừa nhanh lại vừa ác liệt, là một chiêu số cực kỳ cao minh khó ai liệu nổi. Thế nhưng mấy ngón tay của Trương Vô Kỵ lại phất nhẹ, lập tức đẩy ngay gót chân y ra ngoài.

Ba chiêu qua, những người chung quanh ai nấy đều lạ lùng. Tống Viễn Kiều kêu lên:

- Thanh Thư, bản thân y không còn một chút hơi sức nào cả, đây là phép bốn lượng gạt nghìn cân đấy thôi.

Ông nhần quang già dặn, nhìn thấy Trương Vô Kỵ hoàn toàn mất hết kinh lực, công phu sử dụng có vẻ quái dị, nhưng căn bản cũng không ngoài phương pháp mượn sức đánh sức trong võ học.

Tống Thanh Thư được cha lên tiếng chỉ bảo, chiêu số liền biến đổi, hai tay nhẹ nhàng phiêu phiêu, khi có khi không đánh ra, chính là Miên Chương, một trong những tuyệt học của phái Võ Đang. Tá lực đả lực chính là căn bản võ công của phái Võ Đang nên Miên Chương y sử dụng lúc có lúc không chính là để đối phương không có cách nào mượn sức. Thế nhưng Trương Vô Kỵ đã luyện đến Càn Khôn Đại Na Di thần công cấp thứ bảy, Miên Chương tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn hữu hình hữu kinh, tay trái chàng chặn vết thương trên ngực, năm ngón tay phải tưởng như gậy đàn, lúc khảy lúc xoay, khi búng khi

gạt, nửa thân trên hoàn toàn bất động, trong giây lát đã hoàn toàn hóa giải ba mươi sáu chiêu Miên Chương của Tống Thanh Thư.

Tống Thanh Thư hết sức kinh hãi, ngẫu nhiên quay đầu, chạm phải ánh mắt Chu Chỉ Nhược, thấy nàng mặt đầy vẻ lo âu, cảm thấy vừa cay cú vừa tức bực, biết nàng quan thiết không phải cho mình, lập tức hít một hơi dài, tay trái giơ ra tát mạnh má Trương Vô Kỵ, tay phải giơ chỉ điểm vào huyệt Khuyết Bồn trên đầu vai trái. Chiêu đó có tên là Hoa Khai Tịnh Đế, tên dễ nghe như vậy nhưng chiêu số cực kỳ lợi hại, hai tay đánh xong rồi, lập tức tay phải biến thành tát, tay trái biến thành chỉ điểm vào huyệt Khuyết Bồn của vai bên phải. Cả hai chiêu Hoa Khai Tịnh Đế liền lạc thành một, liên tiếp bốn thức đánh ra, tưởng như gió táp mưa sa, thế đạo cực kỳ mãnh liệt, thủ pháp nhanh nhẹn cấp kỳ, quả thật ghê gớm không thể tả. Mọi người trông thấy tình hình như thế ai nấy hoảng hốt kêu lên, không hẹn mà cùng tiến lên một bước.

Chỉ nghe bốp bốp hai tiếng thật dồn, chương trái của Tống Thanh Thư đánh luôn vào má trái của mình, ngón tay trở bên phải điểm luôn vào huyệt Khuyết Bồn trên đầu vai trái, tiếp theo chương phải đánh luôn vào má bên phải, tay trái lại điểm luôn vào huyệt Khuyết Bồn bên phải. Bốn thức của chiêu Hoa Khai Tịnh Đế Tống Thanh Thư đánh ra đều trúng cả, nhưng bị Trương Vô Kỵ dùng Cần Khôn Đại Na Di công phu đẩy ngược lại chính mình. Nếu y đánh ra chậm đi một tí, thì khi huyệt Khuyết Bồn trên vai phải của mình bị điểm rồi, hai chiêu sau không có lực đánh ra, nhưng vì bốn thức liên hoàn, cực kỳ nhanh nhẹn, huyệt bên vai trái tuy đã bị điểm rồi, cánh tay vẫn chưa kịp tê, đến khi sử xong nửa sau của chiêu Hoa Khai Tịnh Đế rồi, bấy giờ chân tay mới nhũn ra, bình một tiếng ngã ngửa, vùng vẫy một hồi mới đứng lên được.

Tống Viễn Kiều lập tức lao vụt ra, tay trái nắm mấy cái, giải khai huyệt đạo cho con. Chỉ thấy hai bên má y sưng vù, mỗi bên hằn vết năm ngón tay tím bầm, biết y bị thương tuy nhẹ nhưng Tống Thanh Thư tâm cao khí ngạo, hôm nay bị nhục trước mặt mọi người, so với giết y đi còn dễ chịu hơn, thành thử không nói một lời, dắt tay con trở về bản phái.

Bấy giờ bốn bên tiếng hoan hô nổi lên, kẻ đứng lên, người ngồi xuống, bàn tán khen ngợi xôn xao, nghe ù cả tai. Đột nhiên Trương Vô Kỵ há hốc mồm, ọc ra một ngụm máu tươi, tay chặn ngực ho lên sù sù. Mọi người chăm chăm nhìn chàng, hết sức lo lắng, nghĩ thầm: "Y sau khi bị thương nặng rồi còn phải cố gắng chống đỡ thế tấn công như bão táp của Tống Thanh Thư, tuy đắc thắng, nhưng nội lực tiêu hao rất nhiều". Có người nhìn chàng, rồi lại nhìn phái Võ Đang, không biết đã chịu thua chưa, hay vẫn cử người khác ra đấu tiếp.

Tống Viễn Kiều nói:

- Việc ngày hôm nay, phái Võ Đang cũng đã tận lực rồi, chắc rằng ma giáo khí số chưa dứt, nên trời mới sai một thanh niên kỳ quái xuống đây. Nếu

còn tiếp tục đấu dây dưa mãi, danh môn chính phái và ma giáo có khác gì nhau?

Du Liên Châu nói:

- Đại ca nói đúng lắm. Bọn ta hôm nay lập tức quay về núi, xin sư phụ chỉ điểm thêm. Ngày sau phái Võ Đang có dịp quay lại, đợi thanh niên này thương thế khỏi rồi, tái quyết thắng phụ.

Mấy câu đó ông nói thật quang minh lỗi lạc, hào khí ngùn ngụt, hôm nay tuy thua, nhưng không tin là phái Võ Đang tài nghệ lại chịu kém người. Trương Tùng Khê và Mạc Thanh Cốc cũng nói:

- Quả đúng như thế.

Bỗng nghe soạt một tiếng, Ân Lê Đình đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ, đôi mắt rừng rực, hung hăng tiến tới, mũi kiếm chỉ vào Trương Vô Kỵ, nói:

- Họ Tăng kia, ta và người vô oán vô cừu, nếu bây giờ ra tay giết người, Ân Lê Đình này không đáng xưng là "hiệp nghĩa". Thế nhưng Dương Tiêu và ta thù sâu như bể, ta không giết y không xong, người đứng tránh ra.

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Vãn bối còn một hơi thở, quyết không để ai giết một người nào của Minh giáo.

Ân Lê Đình nói:

- Nếu thế ta phải giết người trước.

Trương Vô Kỵ lại học ra một ngụm máu, thần trí hôn mê, tâm tình khích động, thêu thào nói:

- Ân lục thúc, lục thúc giết cháu đi.

Ân Lê Đình nghe thấy ba tiếng "Ân lục thúc" giọng điệu cực kỳ quen thuộc, trong đầu chợt lóe lên: "Vô Kỵ khi còn bé vẫn thường gọi ta như thế, thanh niên này...". Ông chăm chăm nhìn chàng, càng nhìn càng thấy giống, tuy xa cách đã chín năm, Trương Vô Kỵ từ một đứa bé nay thành một thanh niên tráng kiện, tướng mạo đã thay đổi rất nhiều, nhưng trong lòng Ân Lê Đình đã nghĩ rằng "không lẽ đây là cháu Vô Kỵ", nên khi nhìn kỹ, từng điểm từng điểm khuôn mặt xưa kia của Vô Kỵ hiện ra, giạt mình run run kêu lên:

- Người... người là Vô Kỵ đấy ư?

Trương Vô Kỵ toàn thân không còn một chút khí lực, biết mình sắp chết đến nơi, không còn gì để phải dấu diếm, kêu lên:

- Ân lục thúc, cháu... cháu lúc nào cũng... nhớ tới chú.

Ân Lê Đình nước mắt rùng rùng, nghe keng một tiếng ném luôn thanh kiếm, cúi xuống bế ngay chàng lên, kêu lớn:

- Người là Vô Kỵ, người là cháu Vô Kỵ, người là thằng cháu con của ngũ ca Trương Vô Kỵ.

Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc bốn người lập tức vây quanh, vừa mừng vừa sợ. Trong giây lát ai nấy đều hết sức hoan hỉ, bao nhiêu thù hận tranh chấp của sáu đại môn phái và Minh giáo đều

biến mất. Tiếng kêu của Ân Lê Đình, trừ vợ chồng Hà Thái Xung, Chu Chỉ Nhược, Dương Tiêu vài người, những người khác ai nấy đều kinh ngạc, ai dám ngờ kẻ xả mệnh cứu Minh giáo kia lại chính là con trai của Trương Thúy Sơn phái Võ Đang.

Ân Lê Đình thấy Trương Vô Kỵ đã ngất đi, vội vàng lấy ra một viên Thiên Vương Hộ Tâm Đơn nhét vào miệng chàng, đưa cho Du Liên Châu bế, nhặt trường kiếm lên, xông đến trước mặt Dương Tiêu, chỉ vào mặt mắng:

- Họ Dương kia, ngươi là một đám đồ không bằng loài cầm thú, ta... ta...

Chàng nghẹn lời, không chửi thêm được nữa, trường kiếm vung ra, định đâm vào ngực Dương Tiêu. Dương Tiêu không thể cử động được, mỉm cười, nhắm mắt chờ chết. Đột nhiên bên cạnh một thiếu nữ chạy vụt ra, chắn ngay trước mặt Dương Tiêu, kêu lên:

- Đừng giết cha tôi.

Ân Lê Đình ngừng kiếm lại không dám tới, nhìn kỹ, đột nhiên "A" lên một tiếng, toàn thân run rẩy, thấy cô gái nọ thân hình mảnh mai, mắt to mày dài, chính là Kỷ Hiểu Phù chứ ai đâu.

Từ khi chàng dự tính kết thân với Kỷ Hiểu Phù, mỗi khi luyện võ có chút thì giờ thong thả, trong đầu lại êm đềm tơ tưởng đến hình ảnh yêu kiều của người vị hôn thê. Về sau khi nghe tin nàng bị Dương Tiêu bắt cóc, thất thân cùng y, lại vì đó mà táng mạng, trong lòng phẫn uất không nói cùng ai được; bây giờ đột nhiên gặp lại nàng, thân hình loạng choạng, kêu lên thất thanh:

- Hiểu Phù muối tử, em... em...

Người con gái đó chính là Dương Bất Hối, nói:

- Tôi họ Dương, Kỷ Hiểu Phù là mẹ tôi, bà ấy chết lâu rồi.

Ân Lê Đình sững sờ, bấy giờ mới hiểu, lắm bảm:

- ừ, đúng rồi, tôi thật hồ đồ. Cô tránh ra, hôm nay tôi vì mẹ cô mà báo thù rửa hận.

Dương Bất Hối chỉ Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Hay lắm! Ân thúc thúc, chú lại giết lão tặc ni kia đi.

Ân Lê Đình lắp bắp:

- Sao... sao lại thế?

Dương Bất Hối đáp:

- Mẹ tôi bị lão tặc ni đánh một chưởng chết đó.

Ân Lê Đình nói:

- Nói nhăng nói cuội nào. Cô là trẻ con biết gì đâu?

Dương Bất Hối lạnh lùng đáp:

- Hôm xưa ở Hồ Điệp Cốc, lão tặc ni sai mẹ tôi đi giết cha tôi, mẹ tôi không chịu, lão tặc ni liền đánh chết mẹ tôi. Chính mắt tôi trông thấy, Vô Kỵ ca cũng trông thấy. Nếu chú không tin, sao không tự mình lại hỏi lão tặc ni thử xem.

Khi Kỷ Hiểu Phù chết, Dương Bất Hối còn nhỏ không hiểu chuyện gì, nhưng về sau lớn lên, nghĩ lại tự nhiên hiểu được chuyện năm xưa. Ân Lê Đình quay đầu lại, nhìn Diệt Tuyết sư thái, nét mặt ngờ vực, ấp úng hỏi:

- Sư thái... cô ta nói... Kỷ cô nương bị...

Diệt Tuyết sư thái giọng khàn khàn đáp:

- Đúng vậy, thứ nghiệt đồ vô liêm sỉ đó, để sống trên đời này làm gì? Nó với Dương Tiêu hai người tình ý với nhau, phản bội sư môn, không nghe lệnh thầy đi giết tên dâm đồ ác tặc. Ân lục hiệp, vì muốn giữ thể diện cho lục hiệp, ta trước sau cố nhịn không nói ra. Hừ, thứ con gái vô sỉ đó, sao lục hiệp vẫn canh cánh không quên là sao?

Ân Lê Đình mặt tái đi, lớn tiếng kêu:

- Ta không tin, ta không tin.

Diệt Tuyết sư thái nói:

- Ông hỏi con bé kia xem, tên nó là gì?

Mất Ân Lê Đình chuyển qua nhìn Dương Bất Hối, nước mắt chan hòa, mông lung chỉ thấy Kỷ Hiểu Phù, tai nghe rõ ràng tiếng nàng nói:

- Tôi tên Dương Bất Hối. Mẹ tôi bảo rằng, chuyện này mẹ tôi không bao giờ hối hận cả.

Keng một tiếng, Ân Lê Đình ném trường kiếm xuống đất, quay người lại, hai tay ôm mặt chạy xuống núi. Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu cùng gọi:

- Lục đệ, lục đệ.

Thế nhưng Ân Lê Đình không trả lời, cũng chẳng quay đầu, đề khí chạy thật nhanh, bỗng nhiên xảy chân vấp một cái, lại đứng dậy, chỉ giày lát không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Chuyện của chàng và Kỷ Hiểu Phù mọi người ai cũng nghe qua, biết đến, thấy việc đã hơn mười năm mà vẫn còn thương tâm như vậy, không khỏi đau lòng dùm, võ công như Ân lục hiệp của phái Võ Đang, lẽ nào lại chạy có thể vấp được? Chẳng qua chỉ vì ý loạn tình mê, mất hồn mất vía mà ra có sự.

Bấy giờ Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc bốn người ngồi bốn phía, mỗi người giơ một chưởng ra, đề lên bụng ngực, lưng eo bốn nơi đại huyệt của Trương Vô Kỵ vận nội công giúp chàng trị thương. Bốn người vừa nhả nội lực, thấy trong thân thể chàng có một sức hút rất mạnh, cuộn cuộn tuôn ra. Bốn người kinh hãi, nghĩ thầm nếu cứ tiếp tục bị hút như thế, chỉ trong một hai giờ, không ai còn chút nội lực nào nữa. Thế nhưng chưa biết chàng sống chết ra sao, biết làm thế nào cho phải? Còn đang phân vân, Trương Vô Kỵ từ từ mở mắt ra, kêu "A" lên một tiếng. Cả bốn Tống Viễn Kiều thấy giật một cái, lòng bàn tay có một luồng hơi ấm, chính là Cửu Dương thần công của chàng đang truyền ngược lại cho bốn người.

Tống Viễn Kiều kêu lên:

- Không được đâu, cháu tỉnh dưỡng cho mình cần hơn.

Bốn người vội rút tay về đứng lên, thấy như có một dòng suối chạy quanh cơ thể, khoan khoái vô cùng, hiển nhiên không những chàng đã trả lại nội lực đã mượn, mà chân khí Cửu Dương còn tuôn vào, tăng cường nội lực cho họ nữa. Cả bốn ngỡ ngàng đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc thâm, thấy chàng bị thương tưởng chết, không ngờ nội lực vẫn còn hồn hậu mạnh mẽ đến thế.

Đến lúc này, Trương Vô Kỵ ngoại thương tuy nặng, nội tức đã lưu chuyển như thường, từ từ đứng lên, nói:

- Tống đại bá, Du nhị bá, Trương tứ bá, Mạc thất thúc, xin tha cho diệt nhi tội vô lễ. Chẳng hay thái sư phụ lão nhân gia phúc thể có an khang chăng?

Du Liên Châu đáp:

- Sư phụ lão nhân gia vẫn mạnh khỏe. Vô Kỵ, cháu... cháu... lớn quá rồi...

Nói đến đây, trong đầu tuy có trăm nghìn điều muốn nói, nhưng ngại ngùng không nên lời, chỉ nở một nụ cười, nước mắt long lanh chạy quanh.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính thấy đại ân nhân cứu mạng cho mình lại chính là đứa cháu ngoại, cao hứng quá cười lên ha hả, nhưng vẫn không cách nào đứng lên được. Diệt Tuyệt sư thái mặt tím ngắt, phát tay một cái, lập tức dân quần đệ tử phái Nga Mi xuống núi.

Chu Chỉ Nhược cúi đầu đi mấy bước, sau cùng không nhịn nổi phải liếc Trương Vô Kỵ một cái. Trương Vô Kỵ lúc ấy cũng nhìn theo tiền nàng, ánh mắt hai người gặp nhau, đôi má trắng bệch của Chu Chỉ Nhược liền đỏ bừng lên, nhân quang dường như muốn nói: "Em đâm chàng một kiếm bị thương nặng như thế, thật đáng tội biết bao nhiêu, chàng cố gắng bảo trọng thân thể". Trương Vô Kỵ dường như cũng hiểu ý nàng, nhẹ nhàng gật đầu. Chu Chỉ Nhược lập tức mặt mày sáng rỡ, thần thái phi dương, vội quay lại rảo bước ra đi.

Phái Võ Đang và Trương Vô Kỵ nhận ra nhau rồi, kể đến phái Nga Mi bỏ đi, công việc vì tiểu Minh giáo của lục đại môn phái không nói mà tan. Phái Không Động, phái Hoa Sơn kẻ khiêng người chết, dù người bị thương cũng lục tục xuống núi.

Hà Thái Xung tiến lên mấy bước, áp úng nói:

- Tiểu huynh đệ, chúc mừng huynh đệ và người thân gặp lại a...

Trương Vô Kỵ không đợi ông ta nói hết câu, móc trong túi ra hai viên thuốc trừ lam sơn, chướng khí, khử uế tâm thương, đưa cho ông ta, dặn:

- Xin hiền phụ phụ mỗi người uống một viên, Kim Tầm trùng độc sẽ tiêu giải.

Hà Thái Xung nhận hai viên thuốc, chỉ thấy màu đen xì chẳng đẹp chút nào, không tin rằng có thể tiêu trừ được thiên hạ chí độc Kim Tầm trùng. Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ đã nói tiêu giải được, thì tiêu giải được.

Tiếng nói của chàng tuy còn yếu ớt, nhưng trận chiến trên đỉnh Quang Minh trấn nhiếp cả sáu môn phái, trong khí độ đó tự nhiên giọng nói có một

về uy nghiêm, khiến Hà Thái Xung không thể không tin. Y nghĩ thầm: "Nếu y nói láo, thuốc này không tiêu giải được trùng độc thì có Võ Đương tứ hiệp ở đây, cũng không thể nào ép y cho mình thuốc thật được. Huống chi thêm lão trọc Không Tính của phái Thiếu Lâm lại có vẻ như bệnh gã này, hôm nay chỉ đành chịu vậy biết sao hơn". Nghĩ thế đành cười gượng nói:

- Cám ơn.

Chia cho Ban Thục Nhân mỗi người uống một viên, chỉ huy môn nhân đệ tử thu thập người chết, cáo từ hạ sơn.

Du Liên Châu nói:

- Vô Kỵ, cháu bị thương nặng không thể xuống núi, tốt hơn hết là ở đây điều dưỡng, bọn ta không thể ở lại với cháu được. Bao giờ khỏi rồi thì đi về núi Võ Đương một chuyến, để sư phụ gặp lại cháu cho người được vui.

Trương Vô Kỵ nuốt nước mắt gật đầu. Mỗi người có biết bao nhiêu chuyện cần hỏi, bao nhiêu điều cần nói, nhưng thấy chàng thần tình ủ rũ, biết rằng nói thêm một câu chỉ làm thương thế chàng nặng thêm một chút, nên đành nhin không ai mở lời.

Bỗng nghe từ phái Thiếu Lâm có người lớn tiếng kêu lên:

- Thi thể Viên Chân sư huynh đâu mất rồi?

Lại có người tiếp theo:

- Lạ nhỉ, sao không thấy pháp thể Viên Chân sư bá đâu?

Mạc Thanh Cốc cảm thấy lạ lùng, bước qua xem thử, thấy bảy tám xác nhà sư chết trong khi giao chiến thu thập tại đó, quả nhiên không thấy Viên Chân đâu. Viên Âm chỉ vào giáo chúng Minh giáo, lớn tiếng quát:

- Mau đem pháp thể Viên Chân sư huynh giao ra ngay, nếu không hòa thượng này nổi khùng lên, cho một mối lửa thì chúng bay thành tro hết.

Chu Điền cười:

- Ha ha, ha ha! Thật là tức cười quá đỗi. Đến thành trọc sống là người bọn ta chẳng cần, thì lấy hòa thượng chết để làm gì? Chẳng lẽ làm như con lợn con dê, mổ ra lấy xương gặm hay sao?

Người của phái Thiếu Lâm nghĩ cũng phải, hơn một chục nhà sư liên tẩn ra tìm kiếm nhưng không ai thấy thi thể Viên Chân đâu. Mọi người tuy lạ lùng, nhưng chắc có lẽ phái Hoa Sơn, Không Động khi thu thập đệ tử bản môn đã lấy nhầm xác Viên Chân, nên cũng không kiếm thêm nữa.

Sau đó hai phái Võ Đương, Thiếu Lâm lần lượt xuống núi. Trương Vô Kỵ tiến lên mấy bước, khom lưng tiến đưa. Tống Viễn Kiều nói:

- Vô Kỵ hài nhỉ, cuộc chiến hôm nay, tên tuổi con đã vang khắp thiên hạ, đối với Minh giáo ân trọng như sơn. Cháu từ nay nên khuyên răn dân dất, làm sao cho Minh giáo cải tà qui chính, bớt làm điều xằng bậy.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Hài tử xin ghi nhớ lời giáo huấn của sư bá, sẽ hết sức để làm chuyện ấy.

Trương Tùng Khê nói:

- Con phải hết sức cẩn thận, mọi việc đề phòng tiểu nhân gian ác.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Xin vâng.

Chàng và Võ Dương tứ hiệp xa cách lâu ngày, nay mới gặp lại chia tay ngay, năm người ai nấy lưu luyến không muốn rời.

Dương Tiều và Ân Thiên Chính đợi cho mọi người của sáu môn phái đi rồi, đưa mắt nhìn nhau, cùng nói:

- Toàn thể giáo chúng Minh giáo và Thiên Ưng giáo, rập đầu tạ ơn Trương đại hiệp hộ giáo cứu mạng.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn thể mọi người cùng quì xuống đầy cả mặt đất. Trương Vô Kỵ thấy thế chân tay quỳnh quáng, hướng chỉ trong đó lại có cả ông ngoại và cậu mình, vội vàng quì xuống hoàn lễ. Chàng hành động gấp gáp, vết thương trên ngực lại bung ra, miệng phun ra mấy ngụm máu, lập tức ngất đi.

Tiểu Siêu vội tiến lên đỡ dậy. Hai đầu mục không bị thương trong số giáo chúng liền mang lên một cái giường vải, để chàng nằm lên. Dương Tiều nói:

- Mau đưa Trương đại hiệp vào phòng ta tĩnh dưỡng.

Hai tên đầu mục khom lưng vâng lệnh, đưa Trương Vô Kỵ vào phòng của Dương Tiều. Tiểu Siêu lẽo đẽo theo sau, khi qua trước mặt Dương Bất Hối, Dương Bất Hối lạnh lùng nói:

- Tiểu Siêu, ngươi giả vờ thật khéo. Ta đã biết ngươi có điều gì khác lạ, chỉ không ngờ một người xấu như ma hóa ra lại là một tiểu mỹ nhân thiên kiều bách mị.

Tiểu Siêu cúi đầu không trả lời. Trong mấy ngày liền, giáo chúng Minh giáo lo chuyện ma chay chữa trị, bận rộn đủ mọi chuyện. Qua một trận đại chiến tưởng chừng cả bọn phải bỏ mình, ai nấy đều thấy chuyện tranh giành chém giết nhau trước đây để cho người ngoài khai thác quả là không phải. Ai ai cũng lo cho thương thế của Trương Vô Kỵ, không người nào dám nhắc lại thù xưa, chỉ yên ổn nằm dưỡng thương trên Quang Minh Đỉnh.

Cửu Dương thần công của Trương Vô Kỵ đã thành, tuy vết thương có nặng thật, nhưng khi Chu Chỉ Nhược đâm vào lệch qua mấy tấc, chỉ trúng lá phổi mà không trúng tim, thành ra chỉ tĩnh dưỡng bảy tám ngày thì miệng vết kiếm đã dần dần khép lại. Bọn Dương Tiều, Ân Thiên Chính, Vi Nhất Tiểu, Thuyết Bất Đắc cũng phải nằm trên cang vải, ngày nào cũng cho người khiêng vào thăm nom, thấy chàng càng ngày càng khá thêm ai nấy đều mừng rỡ.

Đến ngày thứ tám, Trương Vô Kỵ đã ngồi dậy được. Buổi chiều hôm đó, Dương Tiều và Vi Nhất Tiểu lại đến hỏi thăm, Trương Vô Kỵ hỏi:

- Hai vị từ khi trúng phải Huyền Âm Chỉ đến giờ, mấy hôm nay thấy sao?

Dương Vi hai người ngày nào cũng bị hàn độc thấu xương dày vò khổ sở, thương thế xem ra mỗi lúc một nặng nhưng sợ chàng lo lắng nên cùng đáp:

- Xem ra đỡ nhiều.

Trương Vô Kỵ thấy hai người mặt xám ngoét, nói năng thều thào yếu ớt nói:

- Nội lực của cháu đã hồi phục được sáu, bảy phần, để cháu thử trị cho hai vị xem sao.

Dương Tiêu vội nói:

- - Chớ, chớ nên! Trương đại hiệp làm gì mà gấp gáp thế? Đợi khi nào quý thể hoàn toàn khỏi hẳn, lúc đó hãy chữa cho chúng tôi cũng không muộn. Bây giờ sử lực quá sớm, vết thương quay trở lại, chúng tôi sao an lòng?

Vì Nhất Tiểu nói:

- Chữa sớm hay muộn đâu phải chỉ vài ngày. Trương đại hiệp tính dưỡng mới là quan trọng.

Trương Vô Kỵ nói:

- Oông ngoại cháu Ung Vương, nghĩa phụ cháu Sư Vương đều ngang vai với hai vị, hai vị là bề trên của cháu, nếu còn gọi "đại hiệp" gì gì đó, diệt nhi đâu có dám nhận.

Dương Tiêu mỉm cười nói:

- Sau này chúng tôi đều là thuộc hạ của đại hiệp, ở trước mặt ngài đến ngôi cũng không được ngôi, đâu dám nói chuyện vai trên, vai dưới.

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Dương bá bá nói thế là sao?

Vì Nhất Tiểu đáp:

- Trương đại hiệp, trọng nhiệm giáo chủ Minh giáo, nếu không do ngài đảm trách, thì còn ai vào đây nữa?

Trương Vô Kỵ hoảng hốt xoa tay, nói ngay:

- Aỷ chết, chuyện đó không thể được, nhất quyết không thể được.

Ngay lúc đó, từ hướng đông có tiếng còi lạnh lạnh chói tai xa xa truyền đến, chính là tín hiệu dưới chân Quang Minh Đỉnh có việc phải báo động. Dương Tiêu và Vì Nhất Tiểu ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Không lẽ lục đại môn phái thua nhưng chưa phục, quay lại đánh nữa hay sao?". Thế nhưng mặt hai người vẫn trấn tĩnh như thường, Dương Tiêu hỏi:

- Hôm qua nhân sâm ăn có vừa miệng không? Tiểu Siêu, người trở lại được thất lầy thêm, sắc cho Trương đại hiệp dùng.

Lại nghe phía tây và phía nam tiếng còi cùng nổi lên, Trương Vô Kỵ hỏi:

- Có ngoại địch đến tấn công ư?

Vì Nhất Tiểu nói:

- Bản giáo và Thiên Ưng giáo không thiếu hảo thủ, Trương đại hiệp không phải quan tâm, vài tên giặc cỏ có đáng gì đâu?

Thế nhưng chỉ trong giây lát, tiếng còi nổi lên càng gần, địch nhân tiến vào thật nhanh, hiển nhiên chẳng phải chỉ là giặc cỏ. Dương Tiêu nói:

- Để tôi ra sắp xếp, Vi huynh ở trong này bồi tiếp Trương đại hiệp. Ha ha, Minh giáo không lẽ tệ hại đến nỗi ai ai cũng có thể khinh khi được hay sao?

Ông ta tuy bị thương nặng không cử động nổi, nhưng trong giọng vẫn đầy hào khí. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Thiếu Lâm, Nga Mi là danh môn chính phái, nhất quyết không thể bất kể tín nghĩa, quay lại báo thù. Kể đến đây ắt là bọn gian ác, tàn nhẫn, trên Quang Minh Đỉnh cao thủ đều bị trọng thương, trong bảy tám ngày qua đâu đã ai khỏi, không thể nào chống lại ngoại địch cho nổi, nếu như miễn cưỡng xuất chiến, chỉ uống mạng mà thôi".

Đột nhiên bên ngoài có bước chân rầm rập, một người chạy vào, mặt đầy máu, trên ngực còn cắm một con dao găm, kêu lên:

- Địch nhân từ ba mặt... đánh lên trên núi... anh em không... không chống nổi...

Vi Nhất Tiểu hỏi lại:

- Địch nhân nào thế?

Người kia chỉ tay ra ngoài, đang định nói gì, bỗng ngã sấp mặt xuống, chết rồi. Lại nghe tiếng còi kêu gọi cứu viện, chỗ này ngừng thì chỗ kia nổi lên, rõ ràng tình hình thật là cấp bách.

Lại có thêm hai người chạy đến, Dương Tiêu nhận ra người đi trước là chương kỳ phó sứ Hồng Thủy Kỳ, trên mình đầy máu, mặt mày gớm ghiếc như ma quỷ nhưng vẫn có vẻ trấn tĩnh, hơi cúi mình, bẩm:

- Trương đại hiệp, Dương tả sứ, Vi pháp vương, bên dưới chân núi đến tấn công là nhân vật trong Cự Kinh Bang, phái Hải Sa, Thần Quyền Môn các lộ.

Dương Tiêu lông mày nhướng lên, hừ một tiếng nói:

- Mấy tên nhãi nhép đó mà cũng dám coi thường mình sao?

Chương kỳ phó sứ đáp:

- Địch nhân vốn không có gì lợi hại, có điều anh em hầu hết đều mang thương tích...

Y nói đến đây, Lãnh Khiêm, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung, Bành Oánh Ngọc, Thuyết Bất Đắc, Chu Điền năm người lục tục do người khiêng đến. Chu Điền hớn hển quát lớn:

- Bọn Cái Bang giỏi thật, dám cấu kết với Tam Môn Bang, Vu Sơn Bang đến đây cháy nhà hôi của, Chu Điền này còn một hơi thở, cùng chúng nó suốt đời không...

Y nói đến đây, hai cha con Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương cũng chống gậy, tiến vào phòng. Ân Thiên Chính nói:

- Vô Kỵ hài nhi, cháu cứ ngủ đi đừng lo gì cả. Con mẹ nó chứ hai cái môn phái bé tí teo là Ngũ Phụng Đao và Đoạn Hồn Thương mà cũng dám coi chúng ta không ra gì ư?

Trong đám ở đây, trong Minh giáo thì Dương Tiêu có địa vị cao nhất, còn Ân Thiên Chính là giáo chủ của Thiên Ưng giáo, Bành Oánh Ngọc là người mưu trí hơn cả, ba người bình sinh gặp không biết bao nhiêu phong ba bão

táp, lần nào cũng tùy cơ mà ứng xử, chuyển nguy thành an, thế nhưng trước mặt hãm vào tuyệt cảnh, mọi người ai nấy trọng thương, kẻ địch lại đến đánh, không nói gì những bang hội môn phái khác, riêng Cái Bang vốn là đệ nhất đại bang trên giang hồ, trong bang rất nhiều nhân tài, thanh thế thật không phải nhỏ, xem ra chỉ còn nước bó tay chịu chết. Lúc này ai ai đều coi Trương Vô Kỵ như giáo chủ, không hẹn mà cùng nhìn chàng mong đưa ra kế lạ giải quyết cảnh ngộ khó khăn.

Trương Vô Kỵ trong giờ phút ấy, trong đầu xoay chuyển bao nhiêu ý niệm. Chàng biết rằng tuy võ công so với Dương Tiêu, ông ngoại, Vi Nhất Tiểu mình có giỏi hơn, nhưng kiến thức mưu kế, những cao thủ kia đương nhiên hơn chàng rất nhiều, nếu họ không có kế hay, thì mình làm sao có thể có được biện pháp lạ cho được. Còn đang suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, vội buột miệng nói ngay:

- Bọn mình tạm thời chui xuống bí đạo trốn tránh, địch nhân chưa chắc đã phát giác được, nếu có tìm ra, nhất thời chưa chắc đã đánh vào được.

Chàng nghĩ ra kế đó, tự cảm thấy đây là cách tốt nhất trong lúc này, giọng đầy hào hứng, nào ngờ mọi người ai nấy ngơ ngẩn nhìn nhau, không ai lên tiếng phụ họa, dường như đều cho rằng phương pháp đó không thể nào thi hành được. Trương Vô Kỵ nói:

- Đại trượng phu khi co khi duỗi, bọn mình chỉ tạm thời trốn tránh, đợi khi thương thế khỏi rồi sẽ cùng địch nhân một phen sống mái, cái đó cũng không có gì gọi là mất uy danh.

Dương Tiêu nói:

- Kế của Trương đại hiệp hay lắm.

Oông ta quay lại nói với Tiểu Siêu:

- Tiểu Siêu, ngươi đỡ Trương đại hiệp vào đường hầm đi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tất cả mình cùng vào.

Dương Tiêu đáp:

- Mời Trương đại hiệp vào trước, chúng tôi sẽ đi sau.

Trương Vô Kỵ nghe giọng điệu của ông ta, biết họ sẽ không đi cùng, chẳng qua nói thế để mình đi đấy thôi, lớn tiếng nói:

- Các vị tiền bối, cháu tuy không phải người trong quý giáo, nhưng đã cùng quý giáo qua chung một phen hoạn nạn, có thể nói là sinh tử chi giao. Không lẽ cháu lại là người tham sống sợ chết, bỏ các vị lại, một mình mình đi lánh nạn hay sao?

Dương Tiêu đáp:

- Trương đại hiệp có điều chưa hiểu rõ, Minh giáo trước nay truyền lại nghiêm qui, cái bí đạo trên Quang Minh Đỉnh này, ngoại trừ giáo chủ ra, các giáo chúng bản giáo không một ai được vào cả, ai vào thì mang tội chết. Đại hiệp và Tiểu Siêu không thuộc Minh giáo, nên không phải giữ cái qui củ này.

Bấy giờ nghe vắng vắng tiếng kêu la chém giết từ bốn phương tám hướng truyền đến. Cũng may là đường đi trên Quang Minh Đỉnh đều khó khăn, địa thế hiểm trở, chỗ nào cũng có cửa đá, khóa sắt, tuy Minh giáo không chống cự kịch liệt, kẻ đến tấn công cũng không dễ dàng vượt qua được. Lại thêm danh tiếng Minh giáo rất lớn, địch nhân vẫn còn e dè, không dám khinh suất tiến vào. Thế nhưng tiếng kêu la hò hét, xem chừng mỗi lúc một gần thêm. Đột nhiên nghe thấy từ xa vọng về mấy tiếng kêu rống lên khi sắp chết, hiển nhiên giáo chúng Minh giáo đã kiệt lực ngự địch, đến lúc này đang bị chém giết.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Nếu không trốn tránh, chỉ e trong một giờ nữa thôi, Minh giáo trên dưới không còn ai sống sót". Nghĩ thế bèn nói:

- Cái qui củ không được đi vào bí đạo này, không lẽ không thay đổi được hay sao?

Dương Tiêu mặt mày sầu thảm, buồn bã lắc đầu. Bành Oánh Ngọc đột nhiên nói:

- Các vị nghe tôi một lời: Trương đại hiệp võ công cái thế, nghĩa khí ngất trời, có đại ân mất còn sống chết với bản giáo. Chúng ta ủng hộ Trương đại hiệp lên làm giáo chủ đời thứ ba mươi tư của bản giáo. Nếu như giáo chủ ra lệnh, cho phép mọi người tiến nhập bí đạo, lúc đó tất cả chúng ta tuân lệnh giáo chủ, như thế không ai vi phạm giáo qui nữa.

Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, Vi Nhất Tiểu ai ai cũng đã có ý tôn Trương Vô Kỵ lên làm giáo chủ, nay nghe Bành hòa thượng nói thế, đều gật đầu khen hay. Trương Vô Kỵ vội vàng xua tay, nói:

- Tiểu tử tuổi còn nhỏ, kiến thức nông cạn, không tài không đức, đâu có dám đảm đương trách nhiệm lớn lao như thế? Lại thêm thái sư phụ cháu là Trương chân nhân năm xưa đã từng căn dặn, bảo cháu không được gia nhập Minh giáo, tiểu tử đã vâng dạ rồi. Lời của Bành đại sư thật vắn lẩn không dám.

Ân Thiên Chính nói:

- Ta là ông ngoại của cháu, bảo cháu gia nhập Minh giáo. Dầu rằng ông ngoại sao thân bằng thái sư phụ được, chung qui thì cũng kẻ tám lạng, người nửa cân, lời của Trương chân nhân và của ta coi như ngang nhau đều không còn gì nữa, cứ xem như chưa ai từng nói gì. Gia nhập hay không gia nhập Minh giáo, toàn do cháu tự quyết định cả.

Ân Dĩ Vương cũng nói:

- Lại thêm một người cậu nữa không lẽ chẳng thêm một phần phân lượng nào ư? Người đời nói rằng, thấy cậu khác gì thấy mẹ. Mẹ cháu nay không còn nữa, ta có khác gì mẹ cháu đâu.

Trương Vô Kỵ nghe ông ngoại và cậu nói thế, trong lòng khó nghĩ, nói:

- Năm xưa Dương giáo chủ có một di thư, cháu lấy trong đường hầm ra, vốn định khi mọi người bị thương khỏi rồi sẽ đưa cho xem. Dương giáo chủ di mệnh cho nghĩa phụ cháu Kim Mao Sư Vương tạm nhiếp quyền giáo chủ.

Nói xong chàng lấy trong túi ra tờ thư của Dương Đỉnh Thiên, giao lại cho Dương Tiêu. Bành Oánh Ngọc nói:

- Trương đại hiệp, đại trượng phu gặp lúc đại biến, không nề tiểu tiết. Tà Sư Vương là nghĩa phụ của ngài, cũng có khác gì cha ruột, xưa nay con kế nghiệp cha, Tà Sư Vương không có ở đây, vậy xin đại hiệp cứ theo di ngôn của Dương giáo chủ, tạm nhiếp chức giáo chủ.

Mọi người cùng nói:

- Nói thế đúng lắm.

Trương Vô Kỵ nghe thấy tiếng chém giết càng gần thêm, trong bụng càng thêm gấp rút, nhất thời không biết tính sao, nghĩ thầm: "Hiện tại chuyện cứu người là quan trọng, chuyện khác tính sau". Chàng bèn lớn tiếng nói:

- Các vị nếu như đã có lòng thương như thế, tiểu tử nếu không vâng lời ắt sẽ thành đại tội nhân của Minh giáo. Tiểu tử Trương Vô Kỵ, tạm nhiếp chức vị giáo chủ Minh giáo, qua khỏi khó khăn hôm nay rồi, lúc ấy xin các vị sẽ tuyển người hiền năng khác.

Mọi người cùng lớn tiếng hoan hô, tuy đại địch đã đến gần, họa như lửa cháy lông mày, nhưng ai nấy đều vui sướng hiện ra nét mặt. Ai nấy nghĩ rằng từ khi tiền giáo chủ Dương Đỉnh Thiên bất ngờ mất đi, không ai thống suất, một đại giáo phái trên giang hồ trở nên tàn sát lẫn nhau, chia năm xẻ bảy. Kể gác đi mọi chuyện đứng ngoài cũng có, kể tự mình lập thành môn hộ cũng có, kể lại làm điều sằng bậy cũng có, khiến cho Minh giáo dần dần suy bại, mọi nguy cơ từ đó mà ra. Hôm nay trùng lập giáo chủ, có hi vọng trung hưng, làm sao mọi người không phấn chấn? Kể có thể hành động lập tức quì xuống vái lạy. Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương tuy là người thân thuộc trưởng bối cũng không ngoại lệ.

Trương Vô Kỵ vội vàng quì xuống hoàn lễ, nói:

- Xin các vị đứng lên. Nhờ Dương tả sứ truyền hiệu lệnh xuống: bản giáo từ trên xuống dưới, tất cả thoái nhập bí đạo.

Dương Tiêu đáp:

- Vâng! Cẩn tôn lệnh dụ giáo chủ. Khỏi bẩm giáo chủ, chúng ta cho Liệt Hỏa Kỳ phóng hỏa ngăn chặn địch, đốt hết phòng xá trên Quang Minh Đỉnh. Địch nhân sẽ tưởng chúng ta bỏ chạy cả rồi, không biết có nên không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Kế này hay lắm, xin Dương tả sứ truyền lệnh cho.

Bụng nghĩ thầm: "Phép này Chu Trường Linh đã từng sử dụng, kế sách vốn dĩ hay, nhưng có điều y dùng để lường gạt ta mà thôi". Dương Tiêu lập tức truyền hiệu lệnh xuống, triệt hồi giáo chúng đang chống giữ, yêu cầu Hồng Thủy, Liệt Hỏa hai kỳ đoạn hậu, mọi người còn lại, rút lui vào đường hầm.

Minh giáo là chủ, Thiên Ưng giáo là khách, nên truyền cho giáo chúng Thiên Ưng giáo rút xuống trước, kế đến là Thiên Địa Phong Lôi tứ môn, các chức sự nhân viên trên Quang Minh Đỉnh, Nhuệ Kim, Cự Mộc, Hậu Thổ ba kỳ, Ngũ Tán Nhân và Vi Nhất Tiểu trước sau đi xuống. Sau khi Dương Tiêu và Trương Vô Kỵ rút xuống rồi, Hồng Thủy kỳ mới đi xuống, hai mặt đông tây lửa bốc lên ngất trời.

Lửa càng lúc càng cao, người trong Liệt Hỏa Kỳ tay cầm ống phun, liên tiếp phun thạch du là đặc sản của vùng Tây Vực vào, thạch du gặp lửa bén ngay, bốc lên cực kỳ lợi hại, các môn các phái đến tấn công tuy đông, nhưng đều sợ lửa không dám tiến đến gần, chỉ xa xa vây bốn mặt, không cho người của Minh giáo chạy lọt mà thôi. Người của Liệt Hỏa Kỳ rút vào hầm rồi đóng cửa lại. Chẳng mấy chốc phòng xá đều sụp đổ, bịt chặt luôn cả miệng hầm.

Lửa cháy liên tiếp hai ngày hai đêm vẫn chưa tắt hẳn. Quang Minh Đỉnh là tổng đàn của Minh giáo, đã xây đắp hơn một trăm năm qua, mấy trăm căn sảnh đường, nhà cửa cực kỳ tráng lệ nay thành tro cả. Dịch nhân đợi lửa tắt rồi, đi đến vùng lửa cháy xem xét, thấy một số lớn giáo đồ Minh giáo chết cháy đã thành than, không còn nhận ra ai với ai, chỉ nghĩ rằng giáo chúng Minh giáo thà chết không hàng, tự đốt mà chết, bọn Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu chắc cũng trong số đó.

Giáo chúng Thiên Ưng giáo và Minh giáo theo bản đồ đường hầm, chia nhau vào từng phòng để ở. Dĩ nhiên họ đã ở sâu trong lòng đất, bên trên tuy lửa cháy bùng bùng nhưng trong bí đạo không nghe tiếng gì cả, cũng không thấy nóng chút nào. Mọi người mang theo đủ lương thực nước uống, dù cho một hai tháng cũng không sợ đói khát. Minh giáo và Thiên Ưng giáo, kỳ nào về kỳ nấy, đàn nào về đàn nấy không nói một lời. Mọi người biết rằng bí đạo này vốn là thánh địa không được bén mảng tới, nhờ ân điển giáo chủ mới được vào để tị nạn, thành ra không ai dám tự ý đi lại.

Dương Tiêu và các nhân vật thủ lĩnh đều xúm quanh thi thể vợ chồng Dương Đỉnh Thiên, nghe Trương Vô Kỵ thuật lại làm sao nhặt được di thư của Dương giáo chủ, làm sao luyện thành Càn Khôn Đại Na Di thần công tâm pháp. Chàng nói xong, đem tấm da dê ghi tâm pháp giao lại cho Dương Tiêu. Dương Tiêu không nhận, khom lưng đáp:

- Dương tiên giáo chủ trong thư đã viết rõ ràng: Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp tạm do Tạ Tốn tiếp chương, về sau sẽ giao lại cho tôn giáo chủ. Vậy thì tâm pháp này phải do chính giáo chủ chương quản.

Sau đó mọi người chuyển tay nhau đọc di thư của Dương Đỉnh Thiên, ai nấy đều phân khái thở dài:

- Có ai ngờ một người thần dũng trí mưu như Dương giáo chủ, chỉ vì tình nghĩa vợ chồng đến nổi tẩu hỏa nhập ma mà qui thiên. Nếu như chúng ta sớm được đọc lá thư này, thì đâu đến nỗi hôm nay thua một trận không còn manh giáp thế này.

Mọi người nghĩ đến đồng bọn bị chết thảm, chính mình phải bỏ chạy nhục nhã, ai nấy nghiêng răng chửi bới Thành Côn. Dương Tiêu nói:

- Gã Thành Côn kia tuy là sư huynh của Dương giáo chủ phu nhân, là sư phụ của Kim Mao Sư Vương nhưng trước kia chúng ta chưa ai gặp y lần nào, thấy người này quả thực là tâm kế. Thì ra mấy chục năm trước, y đã chăm chăm tìm cách phá hủy bản giáo rồi.

Chu Điền nói:

- Dương tả sứ, Vi Bức Vương, hai người đều rơi vào kế của y mà không hề hay biết, có thể nói là bất tài đó.

Y vốn định nói cả Ân Thiên Chính luôn, nhưng vì nể mặt giáo chủ nên không nhắc đến bốn chữ "lão già Bạch Mi" mà thôi. Dương Tiêu mặt đỏ lên, nói:

- Thế nhưng "lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt", tên ác tặc Thành Côn kia sau cùng cũng bị táng mạng dưới chưởng của Dã Vương huynh.

Chương kỳ sử Liệt Hỏa Kỳ là Tân Nhiên hậm hực nói:

- Tên ác tặc Thành Côn kia làm biết bao điều ác nghiệt, vậy mà chết như thế thì quả thật là sướng cho y.

Mọi người bàn tán một hồi, rồi chia ra tỉnh tọa dụng công để dưỡng lành thương thế. ở trong bí đạo bảy tám ngày, vết thương của Trương Vô Kỵ đã khỏi đến chín phần, thành một cái sẹo dài hơn tấc, liền ra tay trị cho các anh em bị ngoại thương. Tuy nơi đây được vật thiếu thốn, nhưng với tài xoa nắn, châm cứu của chàng, vẫn chẳng kém gì một đại danh y. Trước kia mọi người chỉ biết rằng vị giáo chủ trẻ tuổi này võ công cao thâm không ai lường được, có biết đâu y đạo chàng cũng tinh thông đến thế, chẳng kém gì Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu năm xưa.

Lại thêm vài ngày nữa, kiếm thương của Trương Vô Kỵ hoàn toàn khỏi hẳn, lập tức vận Cửu Dương thần công giúp cho Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu, Ngũ Tản Nhân khu trục hàn độc Huyền Âm Chỉ trong người ra. Chỉ trong ba ngày, nội thương của các đại cao thủ đều hết, người nào người nấy ý khí phấn chấn, muốn ra khỏi đường hầm, tiến lên tấn công kẻ địch. Trương Vô Kỵ nói:

- Các vị thương thế mới khỏi, nội lực chưa đầy đủ, mình đã nhẫn nại lâu nay, vậy xin cố đợi thêm ít hôm nữa.

Mấy ngày đó mọi người càng ra công rèn luyện, kẻ võ công thấp thì mài dao dũa kiếm, kẻ võ công cao thì luyện khí vận kinh, từ khi lục đại phái vì công Quang Minh Đỉnh đến giờ, Minh giáo chỉ toàn là bị đánh thật là nhục nhã, bao nhiêu oán khí đều tích tụ vào đây.

Buổi chiều hôm đó, Dương Tiêu đem giáo nghĩa tông chỉ của Minh giáo, các qui củ tương truyền từ đời trước đến nay, thế lực chi đàn các nơi thế nào, tính cách tài năng các nhân vật thủ lãnh, bẩm báo Trương Vô Kỵ hết cả.

Bỗng nghe tiếng dây xích leng keng, Tiểu Siêu bung trà đem vào, đưa lên hai chén trà nóng. Trương Vô Kỵ nói:

- Dương tả sứ, cô gái này gần đây không làm điều gì sai trái, xin ông mở khóa thả cô ta ra đi.

Dương Tiêu đáp:

- Giáo chủ đã có lệnh, đâu không dám không theo.

Lập tức gọi Dương Bất Hối vào, nói:

- Bất Hối, giáo chủ dặn rằng con mở khóa cho Tiểu Siêu đi.

Dương Bất Hối đáp:

- Chìa khóa con để trong ngăn kéo trong phòng, không đem xuống đây.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cái đó cũng không sao, chìa khóa chắc đốt không cháy đâu.

Dương Tiêu đợi con gái và Tiểu Siêu ra khỏi rồi, nói:

- Giáo chủ, con tiểu a đầu Tiểu Siêu tuy tuổi nhỏ, nhưng lại thực là quái lạ, với nó không thể không lưu tâm giữ gìn.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Lại lịch tiểu cô nương đó ra sao?

Dương Tiêu trả lời:

- Nửa năm trước đây, thuộc hạ và Bất Hối xuống núi du ngoạn, gặp nó một thân một mình trong sa mạc, đang ngồi ôm hai cái xác chết khóc lóc. Chúng tôi liền đến gần tra hỏi, nó nói người chết chính là cha mẹ nó. Cha nó ở Trung Nguyên đắc tội với quan quân, cả nhà ba người bị xung quân đưa đi Tây Vực, mấy hôm trước vì không chịu nổi cảnh lặn lội của quân Mông Cổ nên bỏ trốn. Cha mẹ nó bị thương nên kiệt lực hai người cùng chết cả. Tôi thấy đứa bé này còn nhỏ mà đã cô khổ lênh đênh, tuy mặt mày cực kỳ xấu xí, nhưng nói năng không đến nỗi ngu dốt nên giúp nó chôn cha mẹ, nhận nó đem về hầu hạ Bất Hối.

Trương Vô Kỵ gật đầu nghĩ thầm: "Thì ra cha mẹ Tiểu Siêu cùng chết cả rồi, thân thế thật là đáng thương, chẳng khác gì ta cả". Dương Tiêu nói tiếp:

- Chúng tôi đưa Tiểu Siêu về Quang Minh Đỉnh rồi, một hôm tôi dạy võ nghệ cho Bất Hối, Tiểu Siêu đứng bên cạnh nghe, nào ngờ khi tôi giải thích phương vị của sáu mươi tư quẻ, Bất Hối còn chưa hiểu, mắt của Tiểu Siêu đã nhìn đúng ngay vị trí rồi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Có lẽ cô ta thiên tư thông tuệ, ngộ tính so với Bất Hối muội tử nhanh hơn chăng?

Dương Tiêu nói:

- Lúc đầu thuộc hạ cũng nghĩ như thế cho nên rất cao hứng, nhưng chỉ suy nghĩ lại, bỗng khởi nghi, cố ý nói sai mấy câu khẩu quyết thật khó mà tôi chưa dạy Bất Hối bao giờ. Lúc đó mặt trời đã ngả về phương tây, địa hỏa Minh Di, thủy hỏa Vị Tế, tôi cố tình nói sai phương vị, con bé đó liền cau mày, dĩ nhiên đã nhìn ra chỗ sai của tôi. Từ đó thuộc hạ lưu tâm, biết là tiểu cô nương này đã được cao nhân truyền thụ, thân mang thượng thừa võ công,

lên Quang Minh Đỉnh này không phải là chuyện bình thường, mà có một mục đích nào đó.

Trương Vô Kỵ nói:

- Hoặc giả cha cô ta tinh thông Dịch lý, đây là sở học gia truyền, nên biết được như thế.

Dương Tiêu đáp:

- Xin giáo chủ minh giám: cái học về Dịch lý của văn sĩ so với dịch lý trong võ học có chút khác nhau. Nếu như sở học của Tiểu Siêu là do cha mẹ truyền cho thì cha mẹ nó phải là nhất lưu cao thủ trong võ lâm, thế thì lẽ nào lại bị quan quân Mông Cổ lăng nhục mà chết? Khi đó tôi giả tảng như không biết, vài hôm sau mới hỏi qua tên tuổi, thân thế cha mẹ nó. Nó chối sạch nhưng cũng không để lộ một chút dấu vết nào. Khi đó tôi cũng chưa hành động chỉ dặn Bát Hối để ý thôi.

Một buổi kia tôi kể chuyện vui, Bát Hối cười khanh khách, Tiểu Siêu đứng bên nghe, nhin không nổi cũng cười theo. Khi đó nó đứng đằng sau tôi và Bát Hối, nghĩ rằng cha con tôi không nhìn thấy nó, nào ngờ trong tay Bát Hối đang cầm chơi một con dao găm, con dao đó sáng loáng như gương, phản chiếu rõ ràng nụ cười của con bé đó. Nó đâu có phải là một con bé xấu như ma lem mà so với Bát Hối còn đẹp hơn nhiều. Đến khi tôi quay đầu nhìn lại, nó lập tức biến thành một đứa bé quái tượng mồm méo mắt lệch.

Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Suốt ngày giả cách thành quái dị như thế, quả thực không phải dễ dàng.

Bụng lại nghĩ: "Dương tả sứ là một nhân vật lợi hại thế này, Tiểu Siêu chỉ là một cô bé con mà lại muốn bẻ trộm hoa trước mặt ông ta thì làm sao dấu nổi".

Dương Tiêu nói tiếp:

- Thế nhưng khi đó tôi vẫn để yên không nói, tối hôm đó, canh khuya khi mọi người đã ngủ yên, tôi len lén đến phòng con gái để xem Tiểu Siêu làm gì. Ngay lúc đó Tiểu Siêu từ phòng Bát Hối đi ra, đi qua bên các phòng phía đông, không biết đi tìm cái gì, mỗi gian, mỗi chỗ kín đáo đều lục lọi cả. Tôi không còn nhìn nổi nữa, bước ra hỏi nó tìm cái gì, do ai phái đến Quang Minh Đỉnh dò xét nằm vùng.

Nó vẫn trấn tĩnh, không một chút hoảng hốt, nói không ai phái đến cả, chỉ vì hiếu kỳ thích đi nơi này nơi khác chơi cho vui thôi. Tôi dọa nạt khuyên bảo dụ dỗ cách nào, nó chung qui vẫn không lộ nửa câu. Tôi nhốt nó bảy ngày bảy đêm không cho ăn, đói đến nỗi chỉ còn thoi thóp, nó cũng không chịu nói. Thành thử tôi mới đem chiếc xích lưu truyền trong bản giáo đã lâu nay khóa nó lại, để khi nào đi lại vang tiếng leng keng, không thể lén gia hại Bát Hối. Tôi sợ dĩ chưa giết nó ngay, cốt để tra xét lai lịch của nó. Giáo chủ, con tiểu a đầu này do địch nhân sai đến đây nằm vùng, không còn nghi ngờ gì nữa, cứ xét việc nó tinh thông phương vị bát quái ra, e rằng nếu không phải Côn Lôn,

cũng là Nga Mi gửi đến. Thế nhưng một đứa bé con thì làm được gì? Vì tình nó chăm lo hầu hạ giáo chủ, giáo chủ từ bi tha cho nó, cũng là may cho nó lắm rồi.

Trương Vô Kỵ đứng dậy, cười nói:

- Bọn mình ở trong địa lao này tù túng đã lâu ngày, bây giờ đi ra ngoài cho thư thái một chút nên chẳng?

Dương Tiêu mừng rỡ, hỏi lại:

- Minh định đi ra ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Những người bị thương chưa khỏi, dù thế nào chẳng nữa cũng không được động thủ, muốn lập công không phải chỉ ngày hôm nay. Còn bao nhiêu đều ra cả, có được không?

Dương Tiêu liền đi ra truyền lệnh, trong bí đạo tiếng hoan hô âm ỹ. Mọi người khi vào đường hầm là theo cửa ngõ trong phòng Dương Bất Hối, bây giờ đi ra là theo cửa hông, đi thông qua phía hậu sơn. Trương Vô Kỵ đẩy tảng đá chặn lối, tự mình ra trước, đợi mọi người ra hết rồi mới đẩy tảng đá trở lại. Chương kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên là người có thần lực mạnh nhất trong Minh giáo, liền đẩy thử tảng đá trông như hòn núi nhỏ kia xem sao, thấy chẳng khác nào chuôn chuôn lay cột nhà, không nhúc nhích chút nào, kinh hãi le lưỡi không rút lại được, càng nghĩ càng phục vị giáo chủ trẻ tuổi này.

Mọi người ra khỏi bí đạo, sợ rằng địch nhân phát giác, đến tiếng đằng hắng cũng không ai dám mở miệng. Trương Vô Kỵ đứng trên một tảng đá lớn, dưới ánh trăng, thấy giáo chúng Thiên Ưng giáo dàn thành vị trí khách ở hướng tây, Thiên Vi, Tử Vi, Thiên Thị tam đường, Thần Xã, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Võ ngũ đàn, đầu đầu cũng có hàng ngũ, sắp đặt nhịp nhàng trật tự. ở phía đông là ngũ kỳ của Minh giáo: Nhuệ Kim, Cự Mộc, Hồng Thủy, Liệt Hỏa, Hậu Thổ các kỳ do chính, phó chương kỳ sứ tất lãnh anh em trong kỳ chia theo phương vị ngũ hành mà đứng. ở giữa là thuộc hạ của Dương Tiêu gồm Thiên, Địa, Phong, Lôi tứ môn do các môn chủ thống lãnh giáo chúng trên Quang Minh Đỉnh. Thiên Tự Môn là nam giáo chúng Trung Nguyên, Địa Tự Môn là nữ giáo chúng, Phong Tự Môn là người tu hành Thích gia, Đạo gia, còn Lôi Tự Môn là người thuộc phiên bang, Tây Vực. Tuy liên tiếp chiến đấu nhiều ngày qua, Ngũ Hành, Tứ Môn số người thương vong rất lớn nhưng lúc này ai ai cũng đều phấn chấn. Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiểu và Ngũ Tản Nhân đứng sau lưng hộ vệ giáo chủ. Ai nấy đều yên lặng chờ Trương Vô Kỵ ra lệnh.

Trương Vô Kỵ chậm rãi nói:

- Địch nhân đến tấn công trọng địa của bản giáo, chúng ta tuy muốn chấm dứt một cách an lành nhưng cũng không xong. Thế nhưng bản nhân vốn không muốn tàn sát, cũng mong các vị thể niệm ý nguyện đó cho. Thiên Ưng giáo do Ân giáo chủ tất lãnh, từ phía tây tấn công tới, Ngũ Hành Kỳ do Cự

Mộc Kỳ chưởng kỳ sứ Văn Thương Tùng thống lĩnh, từ phía đông đánh qua. Dương tả sứ tất lĩnh Thiên, Địa Tự Môn từ phía bắc đánh xuống. Ngũ Tán Nhân tất lĩnh Phong, Lôi Tự Môn từ phía nam đánh lên còn Vi Bức Vương cùng bản nhân ở giữa điều động.

Mọi người cùng khom lưng nhận lệnh. Trương Vô Kỵ phát tay một cái, hạ giọng nói:

- Tiến lên.

Bốn đội giáo chúng liền chia ra bốn mặt đông tây nam bắc bao vây Quang Minh Đỉnh. Trương Vô Kỵ quay sang nói với Vi Nhất Tiểu:

- Bức Vương, bọn mình từ đường hầm chui lên, đánh cho chúng trở tay không kịp.

Vi Nhất Tiểu mừng quá, nói:

- Hay lắm.

Hai người quay trở lại đường hầm, theo khuê phòng của Dương Bất Hối đi ra. Lúc đó bên trên đã đầy gạch ngói, gỗ cháy sụp xuống, mất rất nhiều công lao mới chui ra được, mùi khói khét lẹt. Khi đó giáo chúng Minh giáo còn ở xa nhưng địch nhân trú đóng trên Quang Minh Đỉnh đã phát giác rồi, kêu la om xòm, báo động lẫn cho nhau. Trương Vô Kỵ và Vi Nhất Tiểu hai người nhìn nhau, nghĩ thầm: "Bọn này hoảng hoảng hốt hốt, chưa cần đánh đã biết thắng bại ra sao rồi".

Qua một lúc lâu, Thuyết Bất Đắc và Chu Diên cùng tiến vào, từ phía nam đến, xông vào trong đám người chém giết chẳng khác gì cắt dưa, thái rau. Kế đến Ân Thiên Chính, Dương Tiêu, Ngũ Hành Kỳ cũng đến, hung hăng hò hét chẳng khác gì hổ vào đàn dê.

Bọn đến chiếm đóng Quang Minh Đỉnh là Cái Bang, Vu Sơn Bang, Hải Sa phái bao gồm hơn một chục tiểu bang hội, thấy Quang Minh Đỉnh cháy thành một khu đất trống, giáo chúng Minh giáo không thoát một ai, những tướng mình đã toàn thắng. Cái Bang, Cự Kinh Bang và những phái khác hơn một nửa mấy ngày qua đã từ từ xuống núi, trên núi chỉ còn Thần Quyền Môn, Tam Giang Bang, Vu Sơn Bang, Ngũ Phụng Đao bốn môn phái bang hội. Giáo chúng Minh giáo đột nhiên tấn công vào chém giết, bốn môn phái đó tuy cũng có một số hảo thủ, nhưng làm sao có thể chống với Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, thành thử thời gian chưa đến một bữa ăn, tử thương đã quá nửa.

Trương Vô Kỵ liền ra mặt, lớn tiếng nói:

- Các cao thủ Minh giáo đã tụ hội trên Quang Minh Đỉnh rồi, các môn phái, bang hội hãy vứt binh khí đầu hàng, đừng tiếp tục đánh nữa vô ích. Ta sẽ tha mạng cho các người, đưa xuống núi.

Các hảo thủ trong Thần Quyền Môn, Tam Giang Bang, Vu Sơn Bang, Ngũ Phụng Đao đã chết gần hết, những người còn lại thấy địch tụ tập quá đông, không ai còn ý chí nào mà chiến đấu lần lượt ném binh khí đầu hàng. Chỉ có hơn hai chục hán tử ngoan cố kháng cự, trong giây lát đã bị giết sạch.

Trong mấy chục ngày qua, bọn Vu Sơn Bang đã cắt tranh, lá dựng trên núi tạm mấy chục cái lều để trú thân, giáo chúng trong Cự Mộc Kỳ liền cắt gỗ, xẻ cây, dựng thêm nhà cửa, còn đàn bà con gái trong Địa Tự Môn thì đun nước, đắp lò nấu ăn.

Trên đỉnh Quang Minh đốt lên một ngọn lửa lớn để cảm tạ Minh Tôn, Hỏa Thánh đã gia hộ phù trì.

Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính đứng lên, oang oang nói:

- Các người trong Thiên Ứng giáo nghe đây: Bản giáo và Minh giáo đồng khí liên chi, vốn là một phái cả. Hơn hai mươi năm trước, bản nhân cùng với một số anh em trong Minh giáo bất hòa, vì thế đi xuống tận miền đông nam, tự lập môn hộ. Hiện nay Minh giáo do Trương đại hiệp đứng ra đảm trách nhiệm vụ giáo chủ, ai ai cũng bỏ qua hết hiềm thù cũ, cùng nhau chung lo chung sức. Thiên Ứng giáo mấy chữ đó trên đời này kể từ hôm nay không còn nữa, tất cả chúng ta đều là giáo đồ Minh giáo cả, ai ai cũng dưới quyền Trương giáo chủ phân phái hiệu lệnh. Nếu có ai không bằng lòng, thì mau ra khỏi đây, hạ sơn đi.

Giáo chúng trong Thiên Ứng giáo hoan hô âm ỹ, cùng nói:

- Thiên Ứng giáo vốn từ Minh giáo mà ra, chuyện này chẳng qua chỉ là phản bản qui tông mà thôi. Anh em chúng ta ai ai cũng gia nhập Minh giáo, còn gì tốt đẹp hơn. Ân giáo chủ với Trương giáo chủ là người nhà chí thân, nghe hiệu lệnh vị giáo chủ nào thì cũng vậy.

Ân Thiên Chính lớn tiếng nói:

- Kể từ hôm nay thì chỉ còn Trương giáo chủ mà thôi, nếu ai còn gọi ta một tiếng Ân giáo chủ tức là phạm thượng phản nghịch đó.

Trương Vô Kỵ chấp tay nói:

- Thiên Ứng giáo và Minh giáo chia rồi lại hợp, quả thực không còn điều gì vui mừng hơn. Chỉ vì tại hạ tình thế cấp bách, tạm nhiếp chức vụ giáo chủ. Hiện nay đại địch đã trừ xong rồi, chính là lúc chúng ta suy cử một vị giáo chủ khác. Trong bản giáo có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, tiểu tử tuổi trẻ, tài năng, đâu dám đứng đầu quý vị.

Chu Điền lớn tiếng nói:

- Giáo chủ, xin ngài nghĩ hộ cho chúng tôi, chúng tôi vì chức vụ giáo chủ mà trở thành chia năm xẻ bảy, bây giờ anh em ai ai cũng cảm phục ông. Nếu ông lại từ chối nữa, thì cứ đưa ra một người khác làm giáo chủ mà xem. Hừ hừ, dù ai chẳng nữa, Chu Điền này là người đầu tiên không phục. Còn nếu bảo Chu Điền này làm ư, người khác cũng chẳng phục.

Bành Oánh Ngọc nói:

- Nếu ông không chịu đảm trách việc lớn, Minh giáo trở lại tàn sát lẫn nhau, đi lại vết xe cũ, không lẽ lúc đó lại mời ông ra cứu nữa hay sao?

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Mấy người này quả thực bụng mà nói, trong tình huống như thế ta không thể nào tự thủ không lý đến. Thế nhưng cái chức

giáo chủ này, ta thực tình không muốn làm, mà cũng chẳng nghĩ đến chuyện làm". Chàng bèn lớn tiếng nói:

- Nếu quả thực các vị có bụng thương yêu, tiểu tử không dám suy từ, chỉ đành tạm trọng nhiệm chức vụ giáo chủ, nhưng có ba điều mong các vị bằng lòng cho, nếu không tiểu tử dù chết cũng không dám nhận

Mọi người nhao nhao nói:

- Giáo chủ đã ra lệnh, đừng nói ba điều, mà có đến ba mươi điều cũng đều tôn phụng, không dám trái. Khộng hiểu ba điều đó là điều gì, xin giáo chủ chỉ thị cho.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bản giáo vốn bị người ngoài coi là tà ma ngoại đạo, tuy người ta quả có không hiểu rõ chân tướng chúng ta, nhưng nhân số của bản giáo thật đông, không khỏi xấu tốt chen nhau, có kẻ không ra gì làm điều càn rỡ, tàn hại người lương thiện. Thành ra điều thứ nhất là hôm nay trở đi, từ bản nhân trở xuống, ai ai cũng phải nghiêm thủ giáo qui, làm điều thiện, trừ kẻ ác, hành hiệp trượng nghĩa. Anh trong bản giáo, phải thân ái giúp đỡ, tình như chân tay, cố gắng không được chống chọi lẫn nhau.

Chàng quay sang liếc mắt nhìn Chu Điền, nói:

- Mồm chửi thì không sao, động thủ nhất quyết là không được. Bản nhân mời Lãnh Khiêm Lãnh tiên sinh đảm nhiệm giới đường chấp pháp, nếu ai vi phạm giáo qui, giết hại anh em trong nhà, nhất luật dùng trọng hình xử tội, dù cho có là tôn trưởng như ông ngoại, cậu của bản nhân cũng không đứng ngoài.

Mọi người khom lưng đồng thanh đáp:

- Chính là như thế.

Lãnh Khiêm tiến lên một bước, nói:

- Phụng lệnh.

Oõng ta không thích nói nhiều, nhưng hai tiếng đó đã nói lên sẽ kiệt tận sở năng, tuân hành mệnh lệnh giáo chủ. Trương Vô Kỵ nói:

- Việc thứ hai xem ra còn khó hơn nhiều. Bản giáo và các đại môn phái ở Trung Nguyên kết oán đã sâu, hai bên môn nhân đệ tử, gia nhân bằng hữu, bên nào cũng có người chết. Từ nay chúng ta chuyện cũ bỏ qua, không nhớ oán thù xưa nữa, không được đi tìm các môn phái khác trả thù.

Mọi người nghe xong, trong bụng ai nấy không cảm thấy hài lòng, một hồi lâu không ai nói tiếng nào. Chu Điền nói:

- Nếu như người các môn phái khác đến gây chuyện với mình thì sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Lúc đó tùy cơ ứng biến, nếu như đối phương nhất định làm khó mình, mình đâu có thể bó tay chịu chết.

Thiết Quan đạo nhân nói:

- Thôi được, tính mạng chúng ta dó giáo chủ cứu, giáo chủ bảo sao chúng ta nghe vậy.

Bành Oánh Ngọc lớn tiếng nói:

- Các vị huynh đệ, những môn phái Trung Nguyên giết anh em chúng ta không phải là ít, anh em chúng ta giết họ cũng nhiều, thành ra hai bên thù oán dây dưa, qua qua lại lại, người chết mỗi lúc một nhiều. Giáo chủ bảo chúng ta không được tâm cừ, chính là điều tốt lành cho mình đó.

Mọi người nghe thấy điều đó quả không sai nên đều chấp nhận. Trương Vô Kỵ trong lòng vui lắm, vòng tay nói:

- Các vị khoan hồng đại lượng, là phúc cho võ lâm, thật may mắn cho tất cả mọi người.

Bèn ra lệnh cho các kỳ sứ Ngũ Hành Kỳ thả hết những người của Thần Quyền Môn, Vu Sơn Bang bị bắt giữ, nói với họ Minh giáo sẽ không còn là kẻ địch của các môn phái Trung Nguyên, rồi thả họ xuống núi. Trương Vô Kỵ nói tiếp:

- Chuyện thứ ba là cứ theo di mệnh của Dương tiên giáo chủ mà theo. Dương tiên giáo chủ trong thư có viết là người nào đem được thánh hỏa lệnh về sẽ tiếp nhiệm chức vụ đời thứ ba mươi tư, khi ông chết đi thì do Kim Mao Sư Vương tạm thời đảm trách. Chúng ta lập tức phải đi ra hải ngoại, nghênh đón Tà pháp vương trở về, để ông ta nhiếp hành giáo chủ, sau đó sẽ tìm cách đi tìm thánh hỏa lệnh. Lúc đó tiểu tử sẽ thoái vị nhường hiền, các vị không thể dị nghị được nữa.

Mọi người nghe xong, ai nấy bần thần, nghĩ thầm: "Bọn mình như rắn mất đầu mấy chục năm qua, nay may mắn được một người trí dũng song toàn, nhân nghĩa hào hiệp làm giáo chủ. Sau này nếu như bản giáo có một kẻ tầm thường vô năng vô ý cướp được thánh hỏa lệnh, không lẽ cũng đưa y lên làm giáo chủ?".

Dương Tiêu nói:

- Di ngôn của Dương tiên giáo chủ viết hơn hai chục năm trước, lúc đó thế cục so với hôm nay không giống nhau chút nào. Kim Mao Sư Vương lẽ dĩ nhiên phải đi đón rồi, thánh hỏa lệnh cũng phải đi tìm rồi, thế nhưng để người khác làm giáo chủ thì thật khó mà làm cho mọi người tâm phục.

Trương Vô Kỵ cương quyết cho rằng lệnh của Dương tiên giáo chủ không thể nào vi phạm, mọi người không biết tính sao, chỉ đành y theo, nghĩ thầm: "Kim Mao Sư Vương có khi chết rồi không chừng, còn thánh hỏa lệnh thất lạc đã gần trăm năm nay, biết đâu mà kiếm? Cứ theo lời ông ta đã, sau này nếu có gì thay đổi, lúc đó sẽ xét lại".

Ba điều này, Trương Vô Kỵ mấy chục ngày qua đã suy đi tính lại, lúc này nghe thấy mọi người đồng ý tuân theo, rất lấy làm hoan hỉ, liền ra lệnh giết dê mổ bò, cùng mọi người trích máu ăn thề, không vi phạm ba điều ước ngôn.

Trương Vô Kỵ nói:

- Việc to lớn trước mắt của bản giáo là đi ra hải ngoại nghênh đón Kim Mao Sư Vương Tả pháp vương trở về, không chính bản nhân đi thì không xong, vậy có ai nguyện ý đi với bản nhân không?

Mọi người ai nấy đều đứng lên, nói:

- Nguyện đi theo giáo chủ cùng ra hải ngoại.

Trương Vô Kỵ mới đảm nhiệm trọng trách, biết mình tài năng, hiểu biết đều không có, xử phân đại sự khó mà chu đáo, nên hạ giọng thương nghị với Dương Tiêu một hồi rồi mới lớn tiếng nói:

- Đi ra hải ngoại không cần đông, hướng chi ngoài ra còn rất nhiều việc phải làm gấp. Thành thử ra, mời Dương tả sứ tất lãnh Thiên Địa Phong Lôi tứ môn, ở lại trấn giữ Quang Minh Đỉnh, xây dựng lại tổng đàn. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ kỳ chia nhau đi các nơi, chiêu tập những anh em trong bản giáo bị tứ tán, truyền dụ ba điều anh em chúng ta đã ước định. Xin ông ngoại và cậu tất lãnh Thiên Ứng Kỳ, nghe ngóng xem có còn ai định làm khó bản giáo nữa không, luôn thể đi tìm Quang Minh hữu sứ và Tử Sam Long Vương xem ở đâu. Còn Vi Bức Vương đi đến các chương môn lục đại môn phái nói rõ ý định tốt đẹp muốn ngừng chiến của Minh giáo, nếu như không thể hóa địch thành bạn, thì cũng chấm dứt can qua. Việc này thật không phải dễ, nhưng với đại tài của Vi Bức Vương, mong rằng sẽ thành công. Còn việc đi ra hải ngoại nghênh đón Tả pháp vương, thì do bản nhân và Ngũ Tản Nhân cùng đi.

Lúc này chàng là giáo chủ, tuy ngôn ngữ khiêm tốn lễ độ, nhưng câu nào câu nấy đều là mệnh lệnh không thể vi phạm, ai ai cũng tuân theo không dám phản kháng câu nào. Dương Bất Hối nói:

- Cha ơi, con muốn đi ra hải ngoại xem cảnh băng sơn thế nào.

Dương Tiêu mỉm cười nói:

- Con xin với giáo chủ, cha không thể quyết định được.

Dương Bất Hối dẫu môi, không nói lời nào. Trương Vô Kỵ mỉm cười, nghĩ đến mấy năm trước đưa cô nàng qua Tây Vực, trên đường đi đòi chàng kể chuyện xưa, mình đã từng nói về cảnh vật kỳ lạ trên Băng Hỏa đảo, đến cả gấu trắng, hải cẩu, quái ngư các loại động vật lạ lùng cho cô ta nghe, thành thử giờ phút này cô nàng muốn đến tận nơi xem, bèn nói:

- Bất Hối muội tử, hải hành rất nhiều nguy hiểm, em không sợ nhưng Dương tả sứ không thể yên tâm. Thôi thế thì cả Dương tả sứ lẫn cô em cùng đi với tôi ra hải ngoại vậy.

Dương Bất Hối vỗ tay reo lên:

- Có gì đâu mà sợ? Cha ơi, mình cùng đi với Vô Kỵ ca ca... không, đi với giáo chủ nhé.

Dương Tiêu không trả lời, nhìn Trương Vô Kỵ đợi lệnh. Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu đã như thế, phiên Lãnh tiên sinh ở lại trấn giữ Quang Minh Đỉnh, Thiên Địa Phong Lôi tứ môn tạm do Lãnh tiên sinh thống suất.

Lãnh Khiêm đáp:

- Vâng.

Chu Điền vỗ tay dậm chân, kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm.

Thuyết Bất Đắc nói:

- Chu huynh, hay cái gì thế?

Chu Điền nói:

- Giáo chủ coi trọng Lãnh Khiêm như thế, cũng nở mày nở mặt cho Ngũ Tán Nhân chúng ta. Hơn nữa, biển cả mênh mông, không biết phải đi bao nhiêu ngày giờ trên thuyền. Có thêm cha con Dương tả sứ, nói chuyện nọ chuyện kia, có phải thích không? Ta muốn kiếm người cãi qua cãi lại, chỉ có Dương tả sứ là đối thủ thôi. Nếu như đi cùng với Lãnh Khiêm, có khác gì đi với cái khúc gỗ không mở mồm.

Mọi người cười ồ cả lên. Lãnh Khiêm cũng không giận, cũng chẳng cười, làm như không nghe thấy. Hôm đó mọi người ăn uống xong chia ra nghỉ ngơi. Trương Vô Kỵ bảo Dương Bất Hối mở khóa cho Tiểu Siêu nhưng chìa khóa bị lạc mất trong đám gạch ngói, than gỗ cháy đen tìm không thấy. Tiểu Siêu thản nhiên nói:

- Cháu đeo sợi dây xích này kêu leng keng, đi lại nghe càng hay, có nó cũng tốt.

Trương Vô Kỵ an ủi cô:

- Tiểu Siêu, cô cứ an tâm ở lại trên Quang Minh Đỉnh, tôi đi đón nghĩa phụ về rồi, mượn thanh đao Đồ Long của ông ấy chặt đứt dây xích này cho cô.

Tiểu Siêu buồn bã lắc đầu, không trả lời. Sáng sớm hôm sau, Trương Vô Kỵ tất lãnh mọi người, chia tay cùng Lãnh Khiêm. Lãnh Khiêm nói:

- Giáo chủ, bảo trọng.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Lãnh tiên sinh tọa trấn tổng đàn, thật là khó nhọc quá.

Lãnh Khiêm lại quay sang nói với Chu Điền:

- Cẩn thận, quái ngư, ăn người.

Chu Điền nắm chặt tay y, trong lòng thật cảm kích. Ngũ Tán Nhân tình như anh em, Lãnh Khiêm hôm nay phá lệ nói thêm sáu chữ, quả thật hết sức lo lắng quái ngư trên biển cả ăn thịt anh em. Lãnh Khiêm và các thủ lãnh Thiên, Địa, Phong, Lôi tứ môn tiễn chân mọi người xuống khỏi Quang Minh Đỉnh rồi mới chịu chia tay.